XXIX. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM. Ára: 1,80 Ft 1973. JANUÁR 25.

— Persze, te egy angol vírusnak nem tudsz ellenállni!

KEDVES LUDAS!

„LABDA"-JÁTÉK

Barátságosnak éppen nem mondható „mérkőzés" zajlott le az elmúlt hetekben lapunk levelezési rovatában, a Komárom megyei Tanácsi Útépítő Vállalat vezetősége és csatornázó brigádja között. A többfordulós összecsapás rövid krónikáját az alábbiakban foglalhatjuk össze:

1. ODAVÁGÓ

A Ludas Matyi néhány soros levelet közöl, amelyben az említett vállalat kubikosai arról panaszkodnak, hogy a vezetőség nem gondoskodik kellően róluk. Tél van és hideg, s nekik nincs téli kesztyűjük és sapkájuk, s gumicsizma sem jutott mindenkinek.

2. VISSZAVÁGÓ

Néhány nap múlva megérkezik a szerkesztőségbe a Komárom megyei Tanácsi Útépítő Vállalat igazgatójának és építésvezetőjének a levele. Ebben nemcsak bravúrosan hárítják az „ellenfél" támadásait, hanem ellentámadásba is átmennek. Azt írják:

Eddig telente általában fagyszünetre küldték a dolgozókat, ezért téli felszerelésből nagyon kevés volt náluk raktáron. Az újonnan alakult csatornázó részlegnek már télen is tudnak munkát adni, ám a többletjuttatásként engedélyezett, nem kötelező jellegű téli felszerelésekkel önhibájukon kívül nem tudták őket időben ellátni. Előbb módosítani kellett a kollektív szerződést, s az ugyebár időt vett igénybe, azután meg beszerzési nehézségeik támadtak...

Nagyméretű gumicsizmát valóban nem tudtak adni raktárról, de adtak pénzt a brigádnak, hogy vásárolják meg maguknak. Különben is, gumicsizma helyett dolgozhatnának bőrcsizmában, abban, amit a vállalattól kaptak, ha nem vinnék haza...

3. ÓVÁS

A második forduló, mint olvashattuk, a vállalat vezetőségének fölényes győzelmével végződött.

Ám a panaszt megvizsgálta az Építők Szakszervezetének megyei bizottsága is, és „óvást" jelentett be. Megállapította ugyanis, hogy a vállalat vezetői szabálytalanul „szerelték" a kubikosok „támadását". A csatornázó részleg dolgozóinak ugyanis minden panasza jogos.

A kért öltözetek nem „többletjuttatások", hanem kötelezően előírt munkaruhák. Ezeket a kollektív szerződés is tartalmazza. Beszerzésükre bőven lett volna idő, ha a vállalat illetékes ügyintézői nem decemberben ébrednek fel.

Nem jó megoldás az, ha pénzt adnak a brigádnak, hogy maga szerezze be a szükséges felszereléseket. Ez nem a munkások feladata, hanem a vállalati ügyintézőké.

A gumicsizma használatát a munkavédelmi szabályzat írja elő, helyette bőrcsizmát viselni nem szabad. Egyébként, a rendeletek értelmében, a dolgozóknak joguk van hazavinni a munkaruhát, így, természetesen, a csizmát is.

4. VÉGEREDMÉNY = ?

Ezután joggal várjuk az egész „meccs" újrajátszását. Várjuk az újabb választ Tatáról, a vállalat központjából, arról, hogy megkapták-e azóta a kubikosok a kesztyűt, a sapkát, a gumicsizmát?

Javaslatom is volna: a sportalapból vásároltassanak néhány bőrlasztit, s azzal labdázzanak, ne a dolgozók panaszaival.

(r. b.)

ÁRAMSZÜNET

Óbudán, a Nagyszombat utca 25. számú házban, gyakori az előrejelzés nélküli áramszünet.

Az épület elektromos hálózata valószínűleg nem kedveli a modern idők egyre szaporodó elektromos berendezéseit, így azok gyakran cserbenhagyják tulajdonosaikat: áram nélkül ugyanis nem működnek az elektromos berendezések.

Előfordul télvíz idején, hogy a lakásokban levő villanykályha nem fűt. Az ételeket tartósító hűtőszekrényben az áramszünet következtében felolvad a jég és vízzé válik. A villanytűzhely félig megsült tésztával borzolgatja a háziasszonyok idegeit. Az elnémult televíziót csak az elemmel működő zsebrádió helyettesítheti.

Szilveszter éjjelén például gyertyafénnyel búcsúztatták az óévet. Nem az ünnepélyes hangulat kedvéért, hanem kényszerűségből!

Egyedül a négyemeletes ház liftjének sikerült függetlenítenie magát az áramviszonyoktól. Ha van áram, ha nincs — örökös mozdulatlanságba merevedett.

El tudjuk képzelni, hogy a III. kerületi IKV sürgősen napirendre tűzi az elektromos hálózat műszaki felülvizsgálatát a Nagyszombat utca 25-ben, esetleg még a lift tétlenségét se nézi tovább tétlenül.

(f. i.)

KIVÉTEL: A NYUGDÍJASOK

Keszthelyre szándékoztam utazni, ezért kértem egy félárú menetjegy váltására jogosító szakszervezeti utalványt, majd a Déli pályaudvarra mentem egy menettérti jegyért. A pénztárosnő azonban csak az odautazásra érvényes jegyet adta ki, mondván, hogy az utalvány hátlapján olvasható szabályzat 4. pontja ezt így írja elő.

Gondosan átolvastam én is azt a bizonyos 4. pontot. Igaza volt a pénztárosnőnek, abban valóban az áll, hogy erre az utalványra menettérti jegyet is válthat a tulajdonosa, kivétel: a nyugdíjasok. Ők a menetjegyet az oda- és visszaútra csak külön-külön válthatják meg.

Nem értem, miért ez a megkülönböztetés. Gondolom, a jó indulat szülte ezt a rendelkezést. Úgy vélik, hogy a nyugdíjasok nem tudják mivel kitölteni a rengeteg szabadidejüket, direkt jót tesz hát nekik, ha nem egyszer, hanem kétszer állhatnak sorba a vasúti jegyért. Jól esik, hogy törődnek, foglalkoznak velünk, nyugdíjasokkal, de erre jobb módszereket is találhatnának!

Zsille Zsigmond
Bp. II., Frankel Leó u. 5.

KORMOS KÉMÉNYEK

„Kéményseprőt látok — szerencsét találok" — így tartja a babona. Mi, sajnos, nem sok szerencsét „találtunk" tavaly, mert az egész évben mindössze kétszer — májusban és decemberben — jelentek meg a falunkban, Alacskán, a Miskolci Kéményseprő Vállalat emberei. Decemberben is csak félmunkát végeztek, csak a falu házainak a felében söpörték meg a kéményeket. Így aztán nagyon sok olyan kémény van nálunk, amelyik tavaly május óta nem volt söpörve. Elképzelhető, hogy mennyi korom gyűlt össze azóta a kéményeinkben, s emiatt mennyi füstöt és mérget kell nyelnünk!

Alacskai olvasók

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Küküllő utcai fák" címmel megjelent olvasólevélre válaszolva közöljük:

A Küküllő utcában a város egyik legszebb, egyöntetű állományú Koelreuteria paniculata (csörgőfa) fasora található. Ez a faj a fasorokban ritkán fordul elő, ezért faiskolában évek óta nem neveltünk sorfa méretű, szabványnak megfelelő csemetéket. Ez az ültetés elmaradásának oka.

A Küküllő utcában több mint félszáz csörgőfa van, valamennyi idős, nagy koronájú, és további öt fát lehet az utcában telepíteni. Ez a szám oly csekély, hogy úgy érezzük, nem követtünk el jóvátehetetlen hibát, amikor nem pótoltuk a hiányokat, annál is inkább, mivel az idős fák összhatásán a fiatal telepítés még hosszú évekig semmit sem változtat, azok növekedési előnye miatt.

A fenti okok ellenére még ebben az évben a Küküllő utcában a hiányzó fákat elültetjük.

Dr. Radó Dezső
igazgató
Fővárosi Kertészeti Vállalat

ÖT KÉRDÉS A MAGYAR POSTÁHOZ

A 114. sz. budapesti postahivataltól a következő szövegű levelezőlapot kaptam:

(Megszólítás nincs!) — „Kértem, hogy rádiókészülékének sorsát elfogadható módon igazolni szíveskedjék. Ez úgy történhet, ha a készülékét a postahivatalban lepecsételteti és lakásán őrzi (burkolatot és zsineget az előfizetőnek kell hoznia), ha más rádióelőfizetőnek eladja vagy megőrzésre átadja. Kérem, hogy kötelezettségének mostani értesítésem átvételétől számított három nap alatt eleget tenni szíveskedjék."

E lap kapcsán kénytelen vagyok öt tiszteletteljes kérdést feltenni; nem kérem azonban, hogy három nap alatt válaszoljanak.

1. Miért állítja a posta, hogy tőlem bármilyen igazolást kért, amikor nem kért?

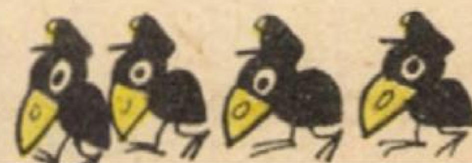
2. Miért írja a posta, hogy egy készülék „sorsának" *igazolása* úgy történhet, ha eladják? Ha ugyanis eladták, akkor *ettől* még nincs igazolva! Talán inkább azt kellene kérnie, hogy *közöljem:* eladtam-e a készüléket? (Miután azt nyilván nem kérheti, hogy igazoljam, lepecsételtettem-e a postán —, mivel ezt a posta amúgy is tudná.)

3. Miért kellene közölnöm, mégpedig „három nap alatt", hogy eladtam, amikor már négy hónapja közöltem, éppen a 114. sz. Postahivatallal — kérés nélkül —, hogy eladtam? (Gyanítom egyébként, hogy amúgyis csak e levélből tudhatják, hogy a készüléknek egyáltalán „sorsa" van.)

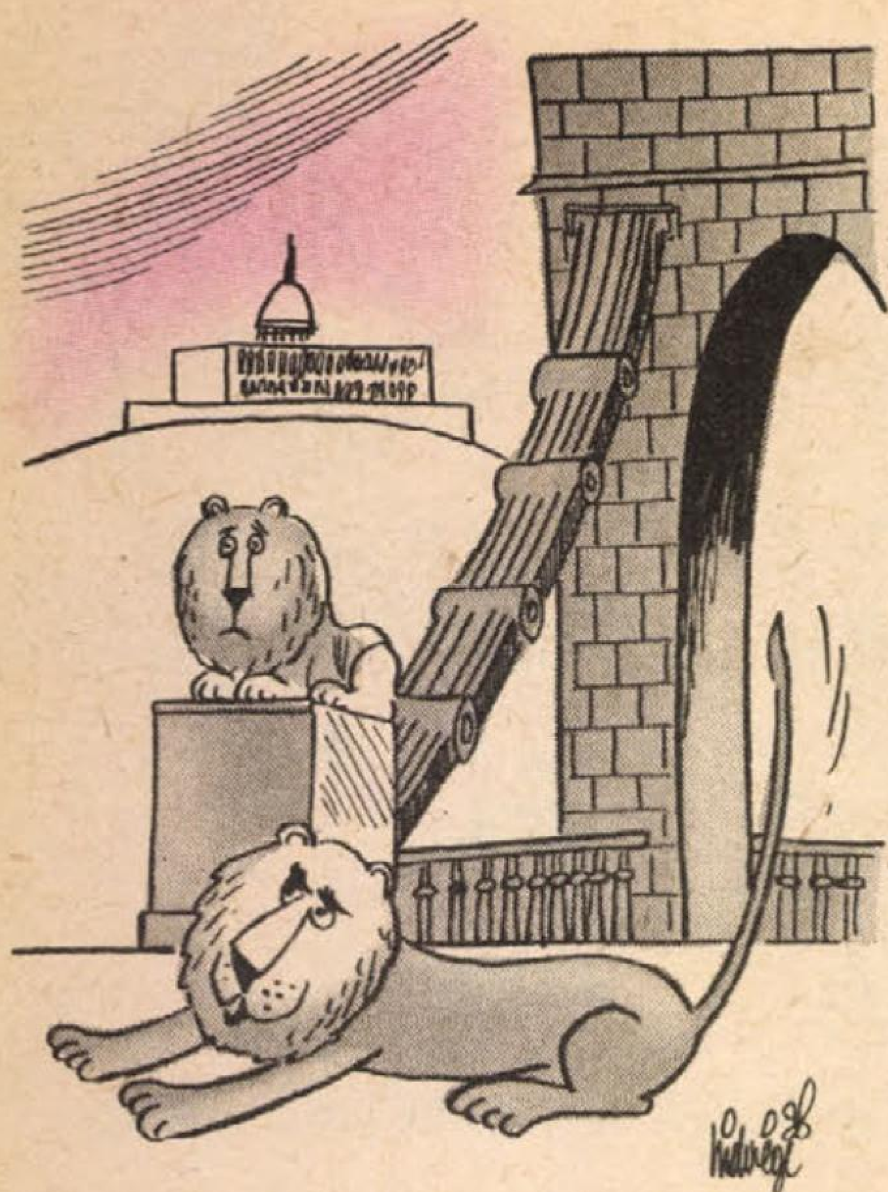
4. Miután pedig ezt már közöltem, mi is az a „kötelezettség", amelynek „eleget tevésére" ilyen kevéssé barátságos hangon és ilyen rövid határidővel felszólítanak?

5. És végül: miért nem ír a posta egy 1973-ban kelt, általa írt és feladott postai küldemény címzésébe — postai irányítószámot?

Tisztelettel:
Kende István

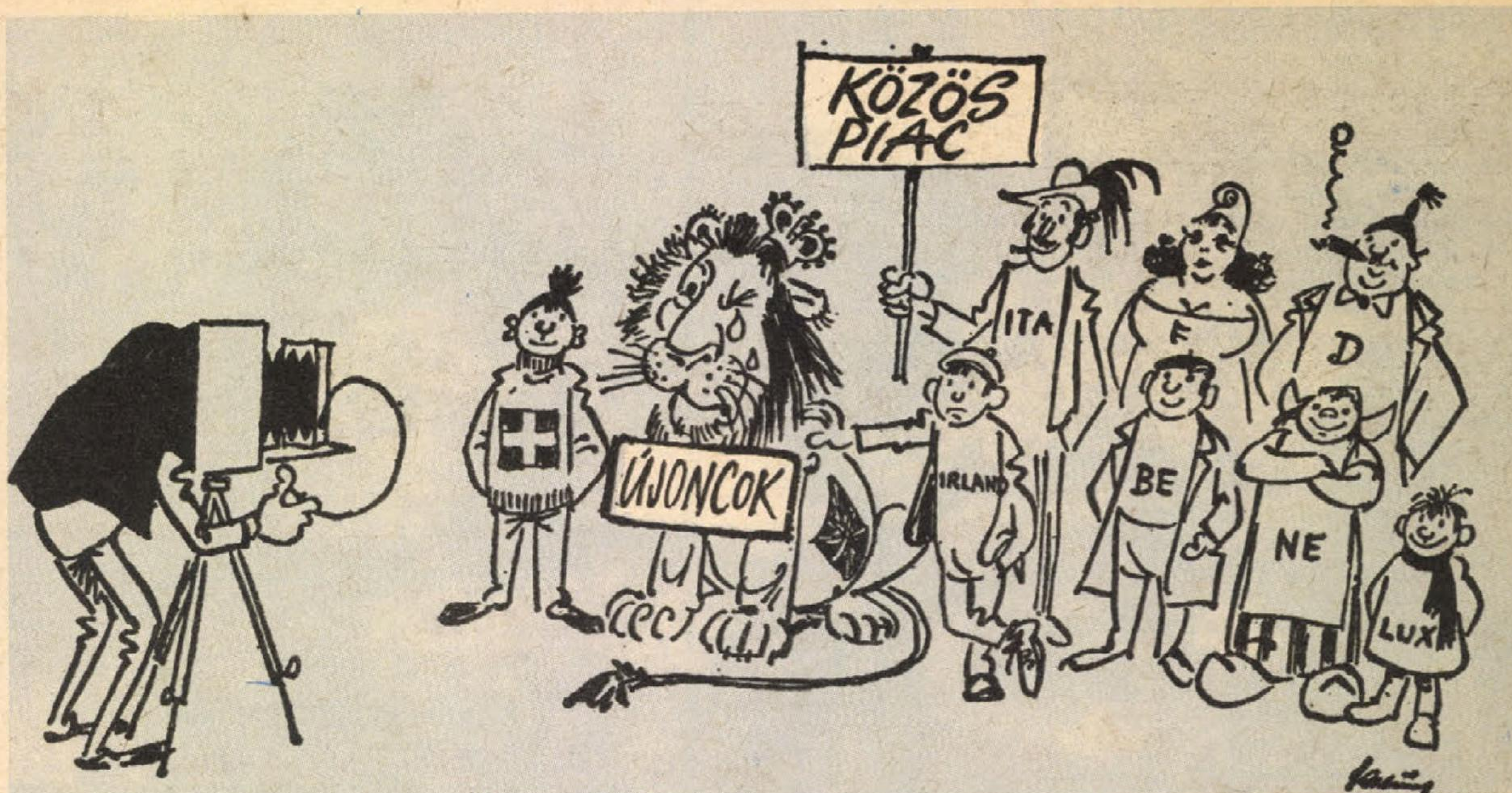

JAVÍTJÁK A LÁNCHIDAT

– Végre, nyújtózkodhatunk egyet!...

CSOPORTKÉP OROSZLÁNNAL

(„Die Presse", Ausztria)

ROVÁS

Örömmel jelentem a tudós világnak, hogy több évtizedes munkával sikerült megfejtenem az úgynevezett jász-avar furkó rovásírásos jeleit. A szöveg elmélyült értelmezésével fényt derítettem a magyar őstörténet és a honfoglalás némely ismeretlen mozzanatára. Ezeket az eredményeket most késedelem nélkül a művelt közönség elé tárom.

Az úgy volt, hogy Árpád beállított a gyulák tanácsához és vitt egy átalag kumiszt, mert mit lehet tudni.

— Lakás kéne — tért rögtön a tárgyra azzal a nyíltsággal, amely az ősmagyaroknak még fő jellemvonása volt. — Merthogy igencsak szűkösen vagyunk már Etelközben. Tetszik tudni, nagy a család, Álmos, Előd, Ond, Kond, Tas, Huba, Töhötöm és aki még hirtelen nem jut az eszembe. Aztán a bögöly is sok, a Meotisz meg befolyik a szobába, a marhák egész éjjel bőgnek, szóval lepra egy helyzet, na.

— Tudtam — mondta a gyula. — Ha kell valami, mindig megtalálják az embert. Hát nézzük csak. Maga rendes fickó, Árpádkám, lenne itt egy remek kis kégli. Nézze, felpakolja a pereputtyot és elkocognak ide Polóniába. Az öreg Piast ott a főbérlő most, belevaló tag, majd együtt halászgatnak, vadászgatnak, hajszolják a kis mamuskákat...

— Márpedig társbérletbe nem megyek — kiáltott Árpád hollófekete szakállát tépdesve. — Ha húszesztendős törzsi tagság után ennyi jár egy főnöknek, akkor süsse meg!

És úgy bevágta az ajtót, hogy a ponyva majdnem a kezében maradt.

Másnap fura emberkét vezettek Árpád elé a sámánok.

— Én Szemender vagyok, a kazár — mondta. — Hallom pléhre csúszott a tanácsnál. Hát miért a gyulákhoz fordul, ha lakás kell, maga kezdő? No figyeljen, csinálok magának egy hármas minőségi cserét. Még talán belefér a népvándorlási keretbe. A besenyők átjönnek Levédiába, a kabarok beköltöznek ide Etelközbe, maguk pedig elmennek Ruritániába. Maga csinálja a legjobb üzletet. Ruritánia zöldövezetben fekszik, úgy éljek, osztályon felüli üdülőhely. A fehér szarvasok az ablakon ugrálnak be és vödörrel merígetheti a pisztrángot. Látom a szemén, hogy ráharapott. Ez volna magának valami, igaz? Dörzsölt fickó, dörzsölt fickó... Most minden esetre adjon tízezer marhát, aztán még benézek.

Ötévenként megjelent újabb tízezer marháért, mindenkit megnyugtatott, hogy az ügyek a legjobb mederben haladnak, majd újra eltűnt. A negyvenedik esztendő elteltével Árpád tapintatosan szóba hozta a dolgot.

— Idehallgasson, Szemender úr. Nem azért, hogy így, vagy úgy, de mi lesz már azzal a lakással?

A kazár megsértődött.

— Na nézze, mester, én béketűrő ember vagyok, az én hátamon maga fát vághat, de sürgetni nem hagyom magam. Alászolgája.

Árpád szakálla akkor már galambősz volt és időnként szemmel láthatóan reszketett.

— Rémes — mondta újra a gyulák tanácsában. — Már egyetlen marha sem maradt Etelközben és sehol egy fehér szarvas. Pedig ez a Ruritánia olyan szépen hangzott.

— Magát csúnyán átejtették ezzel a fehér szarvassal. Úgy viselkedett, mint egy kétéves. A gyerek is tudja, hogy Ruritánia nem létezik a ma ismert világ térképén.

— Kérem szépen... — mondta Árpád egészen csendesen. — Én hallottam egy jó kis lakásról. Nem valami luxushely, de nekünk megtenné. Itt van mindjárt a Kárpátok túlsó oldalán.

— Nyugaton, mi? — szólt a gyula. — Azt bírná a kis hasa. Na nézze, hát nem bánom. Azt a lakást ugyan a szarmata jazigok most raktárnak használják, de ha meg tud egyezni velük...

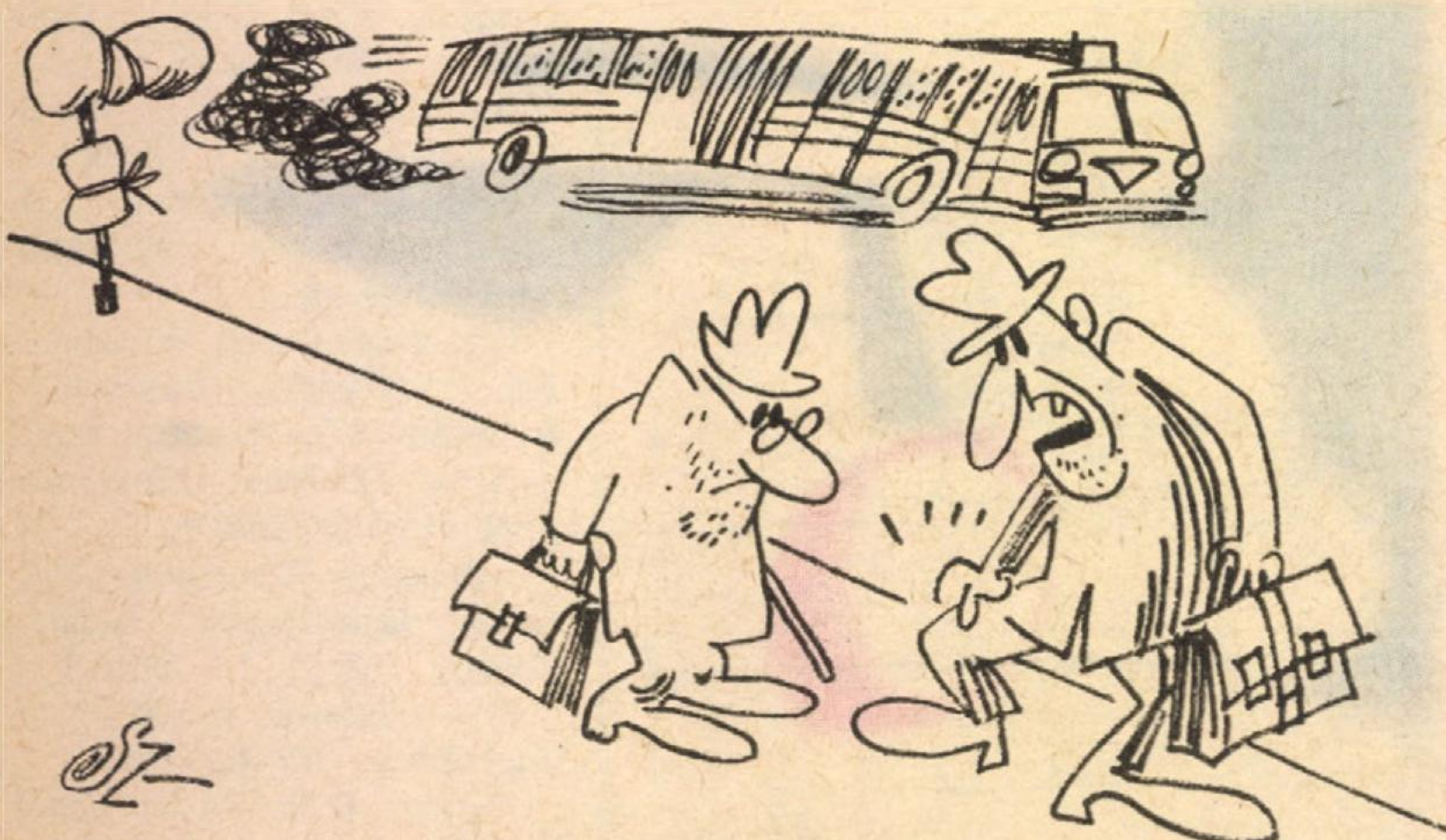
Árpád szívében még egyszer fellobbant a szittya láng.

— Micsoda? — kiáltotta. — Én álljak oda alkudozni? Amikor már az apám apja is vezető állást töltött be? Hát nem, akkor inkább egy lépést sem teszek!

A jász-avar furkó rovásírásos szövege itt megszakad. Egy dolog azonban ennyiből is világos. Így maradtunk Etelközben.

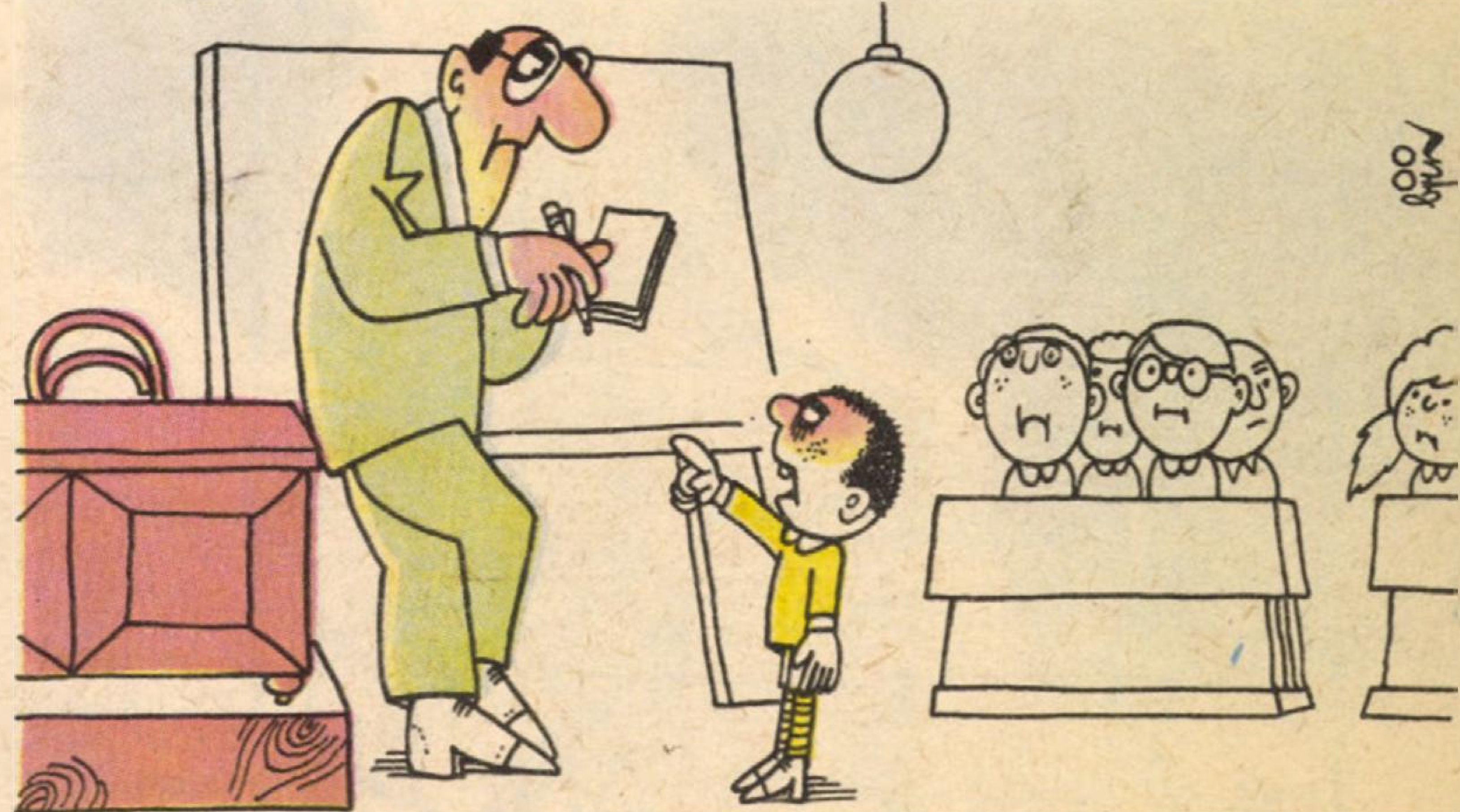
Peterdi Pál

ÉRZÉKENYSÉG

– Hasogat a térdem, forgalmi változást érzek!

KORUNK GYERMEKE

– Nem akarok beleszólni, tanító bácsi, de szerintem egy elégtelen hetekre kedvemet szegné...

KI A HIBÁS

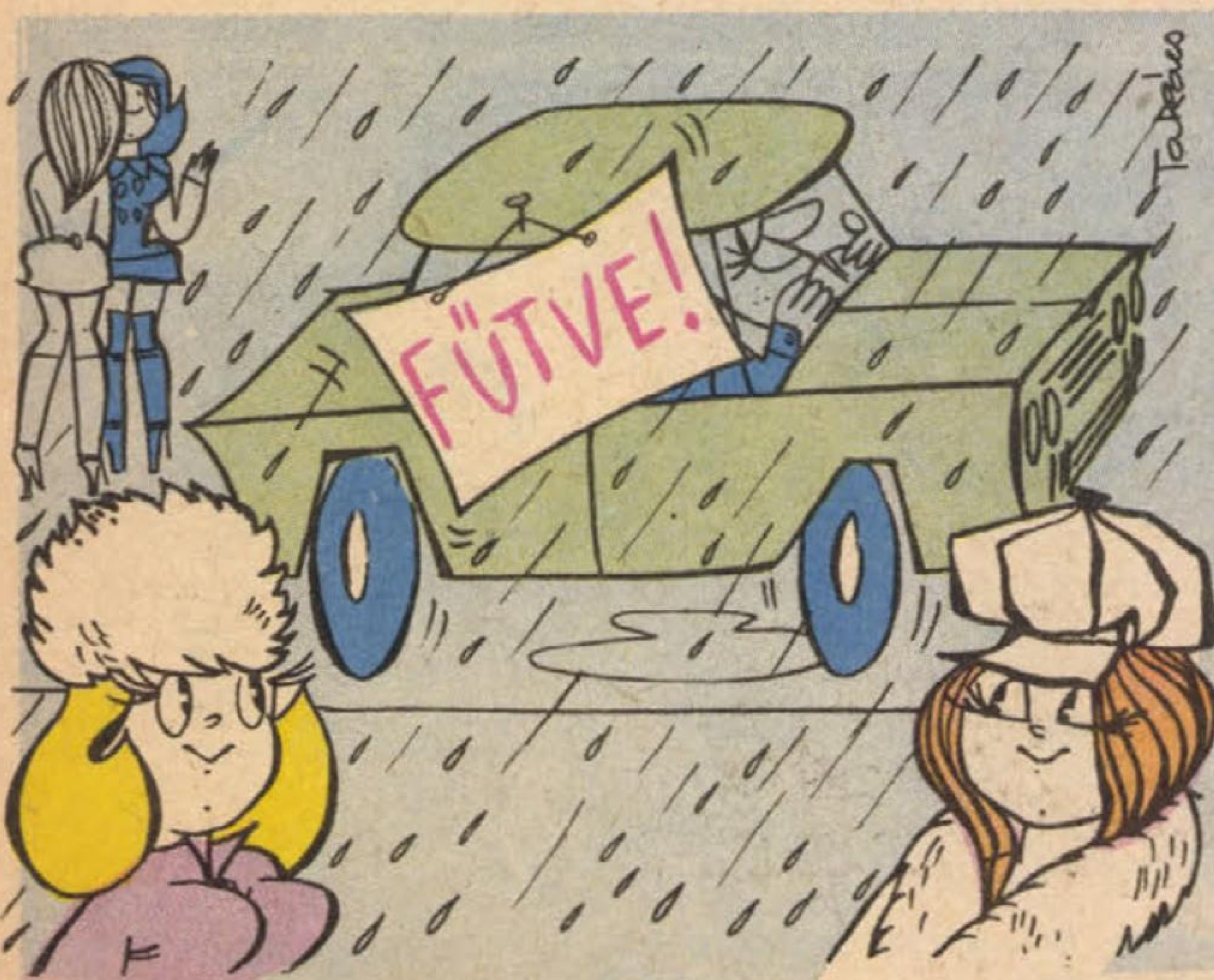
Sok panaszt hallunk mostanában,
mely csöppet sem remek,
hogy üzletekben, járműveknél
durvák az emberek.
A pénztárnál: – Tán hátrább állna!
Én előbb jöttem! – Mit, maga?
– Az imént ott bujkált mögöttünk,
a sornak legvégén, haha!...
A buszból egy szépművű táskát
Egy nő csak úgy kihajigált.
– Az az enyém! – sikolt egy másik.
– Ej, leszálláskor útban állt!... –
És így tovább, amerre járunk,
a sok panasz-szó csak zokog,
de a siránkozókat kérdem,
akikhez szólnak e sorok:
kétféle lény van városunkban?
Nos, őszintén te légy tanú:
hát milyen módon lehet az, hogy
e sérelem egyoldalú?
Ha összezördülsz valakivel,
mindig a másik a hibás,
s te ártatlan vagy, mint az angyal
és különb, mint akárki más?
Te sohasem löksz, nem nyomakszol,
nem fúrsz, miként a többiek
s eszedbe sem jut, hogy egy rossz szót
odakiáltsál bárkinek?
Udvarias vagy, nyájas, kedves,
s míg majd letépik a füled,
odább állsz elnéző mosollyal –
valóban különös tünet!

Lovászy Márton

EGYENSÚLY

CSALOGATÁS

VIDÁM MŰTÉT

– A kollégám azt állítja, vakbél, én azt mondom, epekő. Kíváncsi vagyok, melyikünknek lesz igaza?

KUTYANYELV

A közelmúltban igen érdekes vita-délelőttre kaptam meghívást. A vitán a játékipar képviselői találkoztak gyermekpszichológusokkal, pedagógusokkal, és az volt a vita tárgya, hogy mivel játsszék a gyerek, mifajta játék alkalmas — korosztályok szerint is — a gyermek foglalkoztatására?

Örömmel írhatom le, hogy csakugyan nem tessék-lássék vita kerekedett ki az összejövetelen, s még ma is vitatkoznánk, ha más dolgunk nem lenne. A legádázabb vita persze megint a játékpuskák és kardok felett robbant ki. Az egyik tábor egyenesen az agresszióra való nevelés eszközeinek nevezte a játékfegyverek nagy választékát, a raffináltan kattogó, szikrázó, robbanó géppisztolyokat és rakéta-kilövőket. Az ellentábor viszont nemhogy veszélyt látott volna bennük, ellenkezőleg: az indulatok levezetését, a gyermek romantikus kalandvágyának kiélését hangoztatta e játékok kapcsán.

A parázs vitában nem jött létre megegyezés. Ma-

gam sem látok tisztán ebben a dologban, vagyis nem látom a pontos összefüggést a gyermek indulatvilága s játékai közt. Zavarodottságomat két példával szeretném illusztrálni, mindkettőnek személyes tanúja voltam, példáimat nem a képzelet szülte.

Első példa: G. Józsika ötéves. Bársonynadrágban, lakkcipőben áll a szoba közepén, kezében hatvannyolclövetű, elemes, mikrobarázdás, sztereo-géppisztollyal. A géppisztolyt magához szorítva, szívettépően zokog.

Én: (hozzásietek) Mi baj van?!

Józsika: (bömbölve) Rá... rá... ráléptem...

Én: Mire léptél rá?

Józsika: (Nem bír felelni a zokogástól, csak mutatja, mire lépett rá. Egy hervadt szekfű hever a szőnyegbe taposva.)

Én: Ezért sírsz?

Józsika: (könnyein át bólint) Persze, hogy ezért... Leü... ütöttem a pisztollyal... a csövével... és rá... ráléptem...

Én: Magától is lehullott volna, hiszen száraz volt. Anyu úgyis kidobta volna. Ezért ne itasd az egereket, vedd fel és dobjuk ki a szárát is a vázából!

(Józsika, szívéhez szorított géppisztollyal áll, zokogva siratja a hervadt virágot, amelyikre még rá is lépett...)

Második példa: Karácsonyeste M.-éknél. M. Erzsike négyéves, M. Ágneske hétéves kislányok. A karácsonyfa alatt bájos játékok: öltöztethető baba, Nyuszi-bábszínház, zseblámpaelemmel működő mosógép, társasjáték: „A jó doktor bácsi", csilingelő zenedoboz stb.

Én: (csöndesen beszélgetek a szülőkkel, kávézunk. A rádióból karácsonyi ének szól, a tévében mese-angyal száll a földre.)

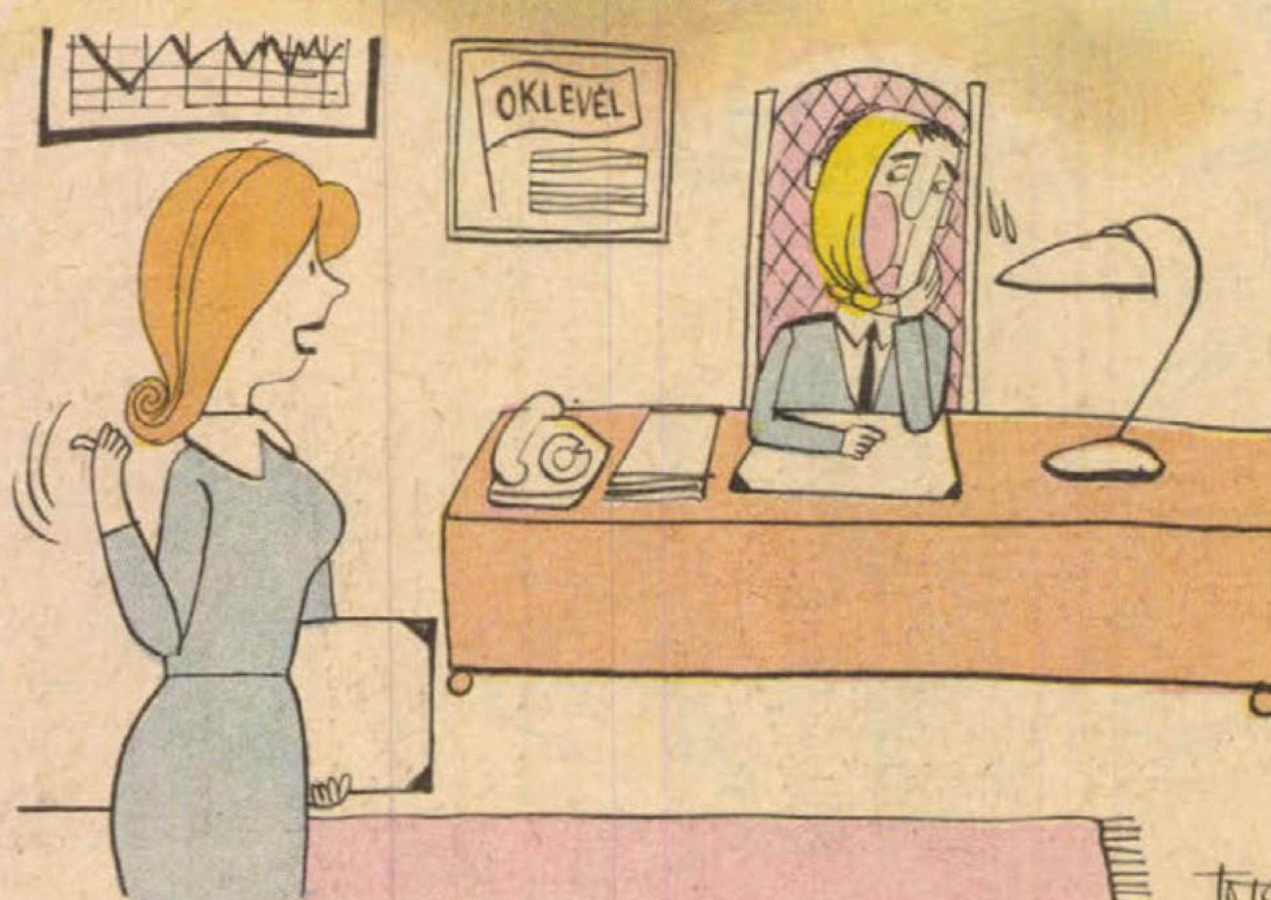
Ágneske: (Zuhanás, csattanás, jajkiáltással egybekötve.) Hülye!!! Állat!!!

Én: (elsőnek futok be a lányokhoz) Mi történt?

Ágnes: (bömbölve) Erzsi hozzámvágta a betlehemet!

Somogyi Pál

AMIKOR MINDEN ÖSSZEJÖN...

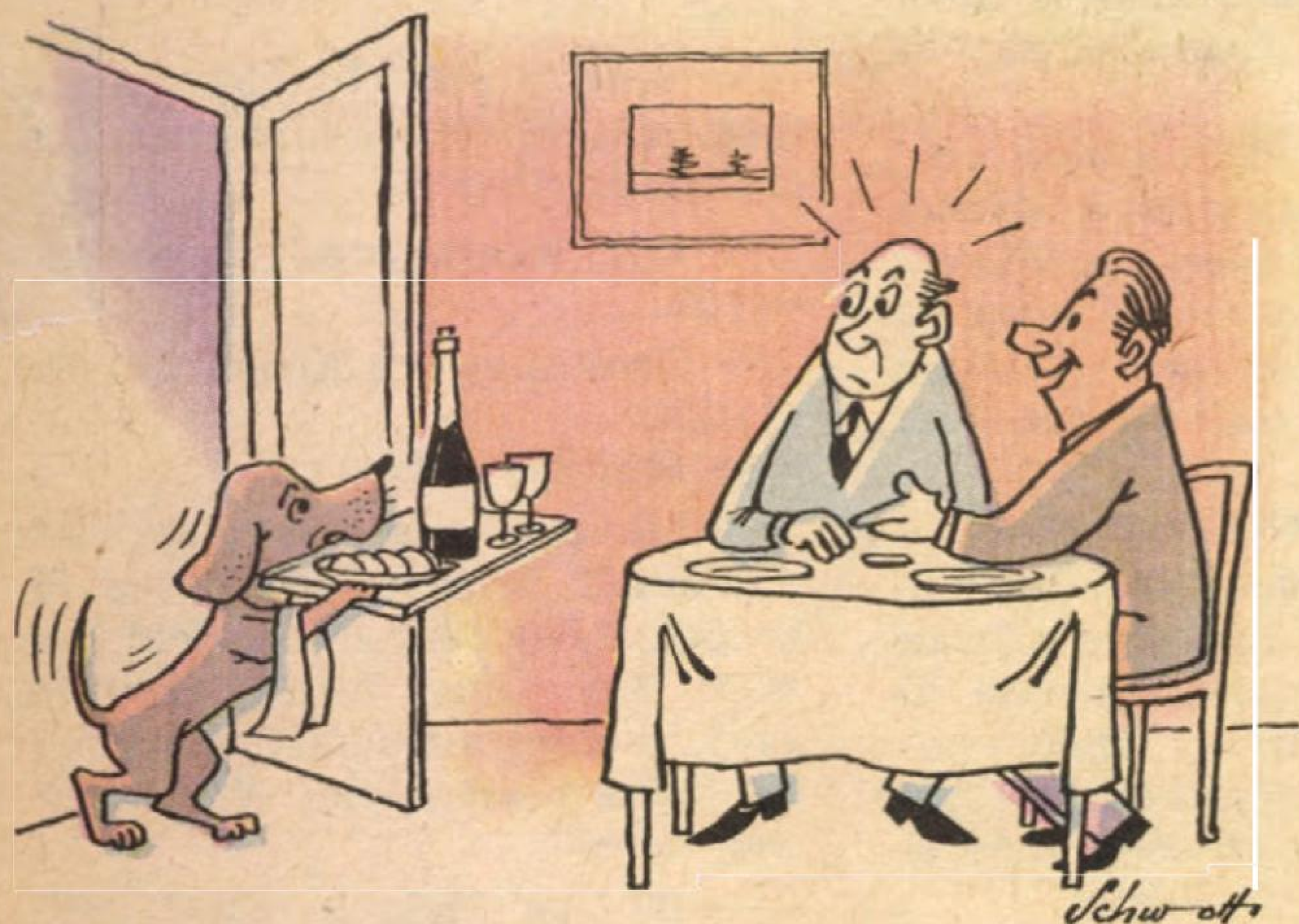
– Igazgató elvtárs, itt vannak a népi ellenőröktől.

BALJÓS JEL

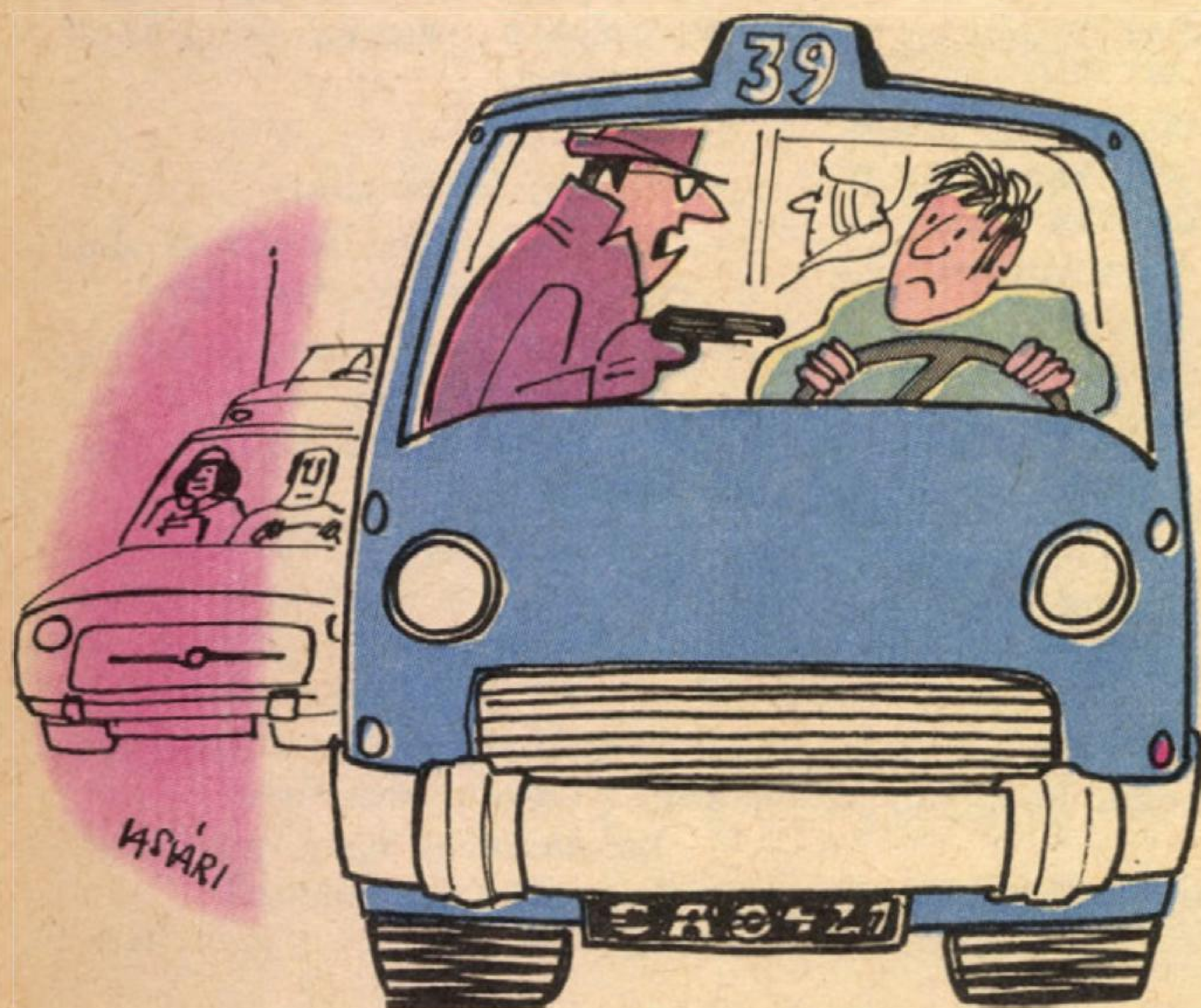
– Ajjaj ... Az öreg visszaköszönt. Biztosan nem kapok prémiumot.

SZOKATLAN KISZOLGÁLÁS

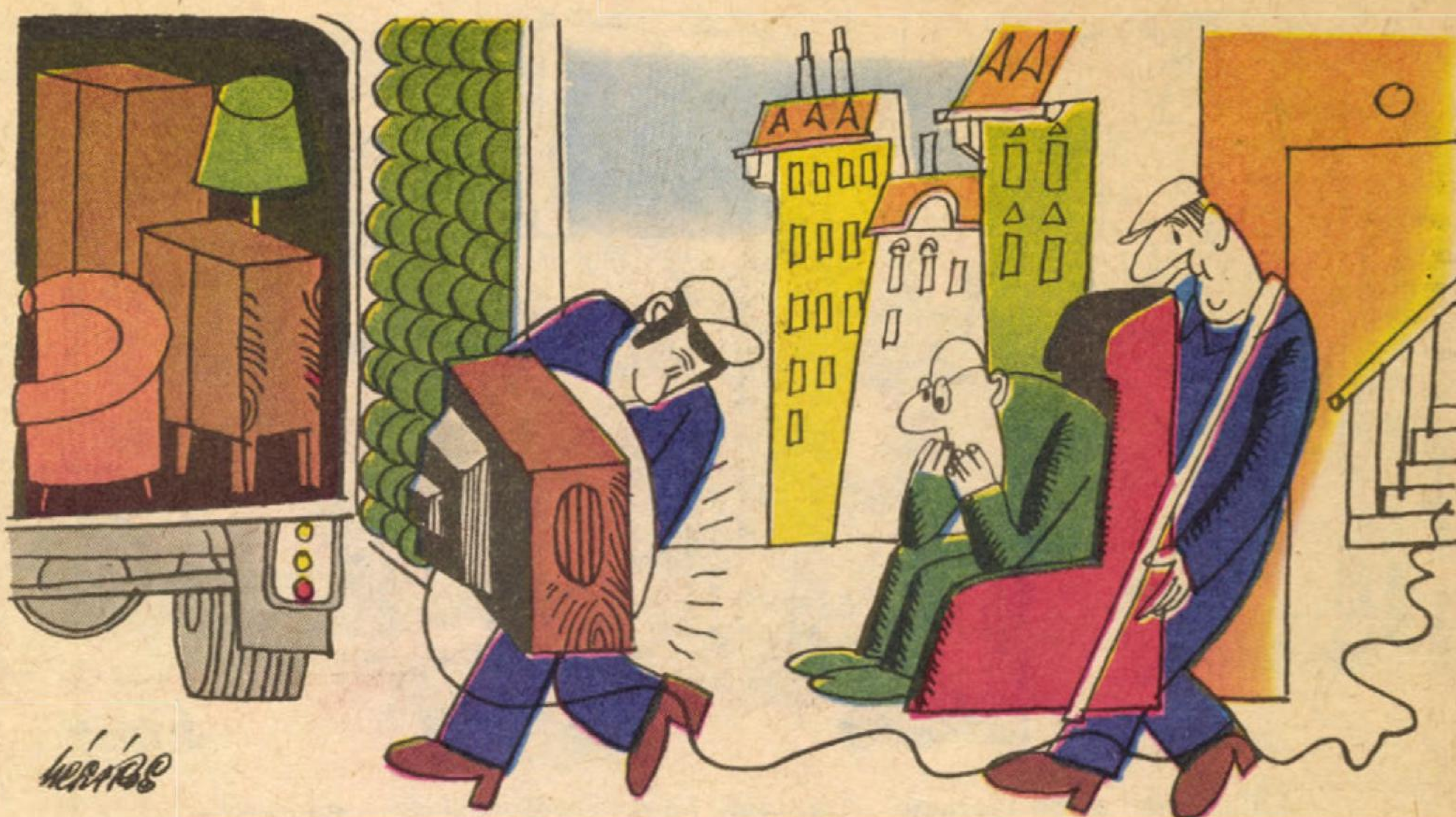
– Csupa hasznos dologra tanítom a Flokit ...

ELTÉRÍTÉS

– Nem érdekel az új útvonal! Vigyen a Dembinszky utcába!

DÉLELŐTTI ISMÉTLÉS

A Film Színház Muzsika jóvoltából betekintést nyerhettem a nálunk is jól ismert, nagyrabecsült Peter Brook, angol színházi rendező műhelyébe, aki Ted Hughes költővel dolgozik együtt egy olyan színház létrehozásán, amely „valósággal átlátszóan egyszerű".

A cikk nagyon érdekes és tanulságos. Megtudjuk például, hogy Ted Hughes „egy listát szerkesztett azokból a szótagokból, hanghatásokból, amelyek az ő verseinek rögtönzött előadásaiban elhangozhatnak". Dolgozatom címe is e listából való. Nincs semmi értelme, de jól hangzik — legalábbis ez a mester véleménye.

Nekem — legjobban — a következő hanghatás tetszett: THA CHA TIPICHI TAPA.

Istenkém, ha ezt szegény Karinthy Frigyes megérhette volna! Biztosan nagyon örült volna annak is, hogy aszongya:

SCLWACSQWUTSPAKKA PAK.

Mit mondjak erre?

Röviden csak annyit: PUSSOFF. Ez is benne van Ted Hughes engedélyezett lajstromában.

S most — engedjék meg —, hogy tovább idézzek a cikkből:

„A versek megtanulásával a színészek hetek alatt sem birkóztak meg. Brook egyszer arra kérte a csoportot, szólaljanak meg olyan madárhangon, amely mégsem madárhang. Sokáig kísérleteztek, mígnem hangzásuk semmiféle hangzáshoz nem hasonlított már."

Hogy is van ez, kérdem tisztelettel?

Tehát olyan madárhangon kell megszólalni, amely nem hasonlít egyetlen madárhanghoz sem. De ha nem hasonlít egyetlen madárhanghoz sem, akkor honnan tudják, hogy az madárhang?

Lehet, hogy az egy Singer varrógép. Az ember sohasem lehet elég óvatos.

De ez még semmi! Most tessék jól megkapaszkodni!

„Ezután két színész ógörögül dialogizált ezen a furcsa madár, de mégsemmadár hangon egy grapefruitról, amely a szőnyegen hever."

Esküszöm, nem vagyok influenzás, nincs magas lázam ... Ezt csinálják Peter Brook párizsi kutató színházában, szóról szóra kijegyeztem a cikkből.

Ez a két színész tehát ugyanazt csinálja, mint nálunk Hacsek és Sajó. Beszélgetnek. Diskurálnak. A szőnyegen levő kérdésekről, például arról, hogy egy grapefruit van a szőnyegen. S azért beszélnek ógörögül, hogy senki se értse, miről folyik a duma. Nem akarják, hogy mások is felfigyeljenek a déligyümölcsre. Még mit nem! Valaki arra jöhet és zsebrevághatja. És mindezt azért mondják nem madár, madárhangon, mert két rigó mégsem fütyörészhet ógörögül egy nyavalyás grapefruitról. Annak nem lenne semmi értelme.

Vagy ahogy Ted Hughes angol költő találóan mondja:

SCLEEEOOOAH.

Milyen igaza van!

Mikes György

TILTAKOZÁS

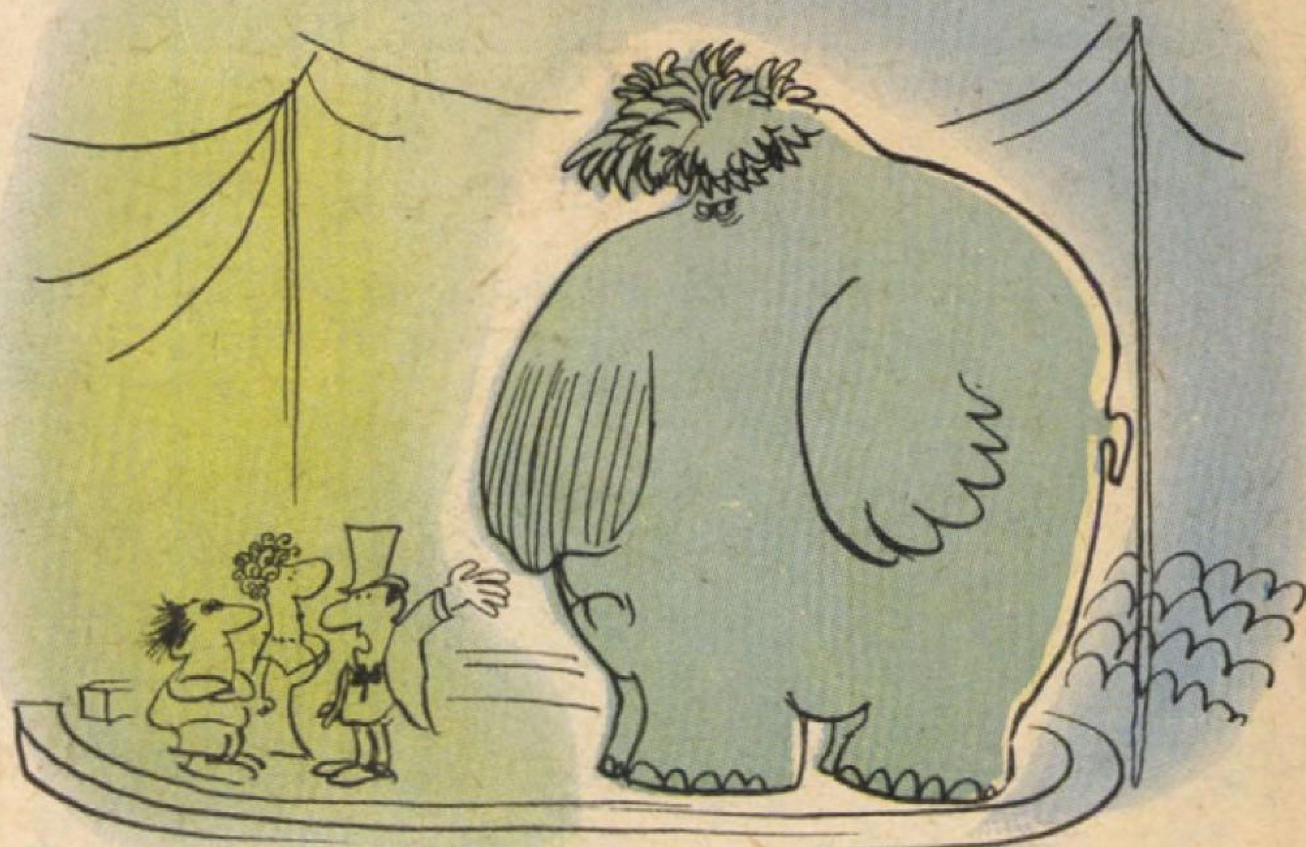
– Miből gondolja, hogy részeg vagyok, nem látja, milyen egyenesen fekszem?

GONDOS OLASZ MAMA

– A fiam még olyan tapasztalatlan, jobb, ha én nézek neki menyasszonyt!

CIRKUSZBAN

– Hiába mondom neki, ha átugrik egy tüzes karikán, az biztos siker. Nem, ő logaritmussal akar számolni!...

MERÉNYLET

Különös baleset érte a bronxi állatkert egyik őrét, kötelességének teljesítése közben. Ahogy egyik reggel kilépett az öltözőjéből, egy fiatalember közeledett hozzá, vörös hasú teknőccel a kezében.

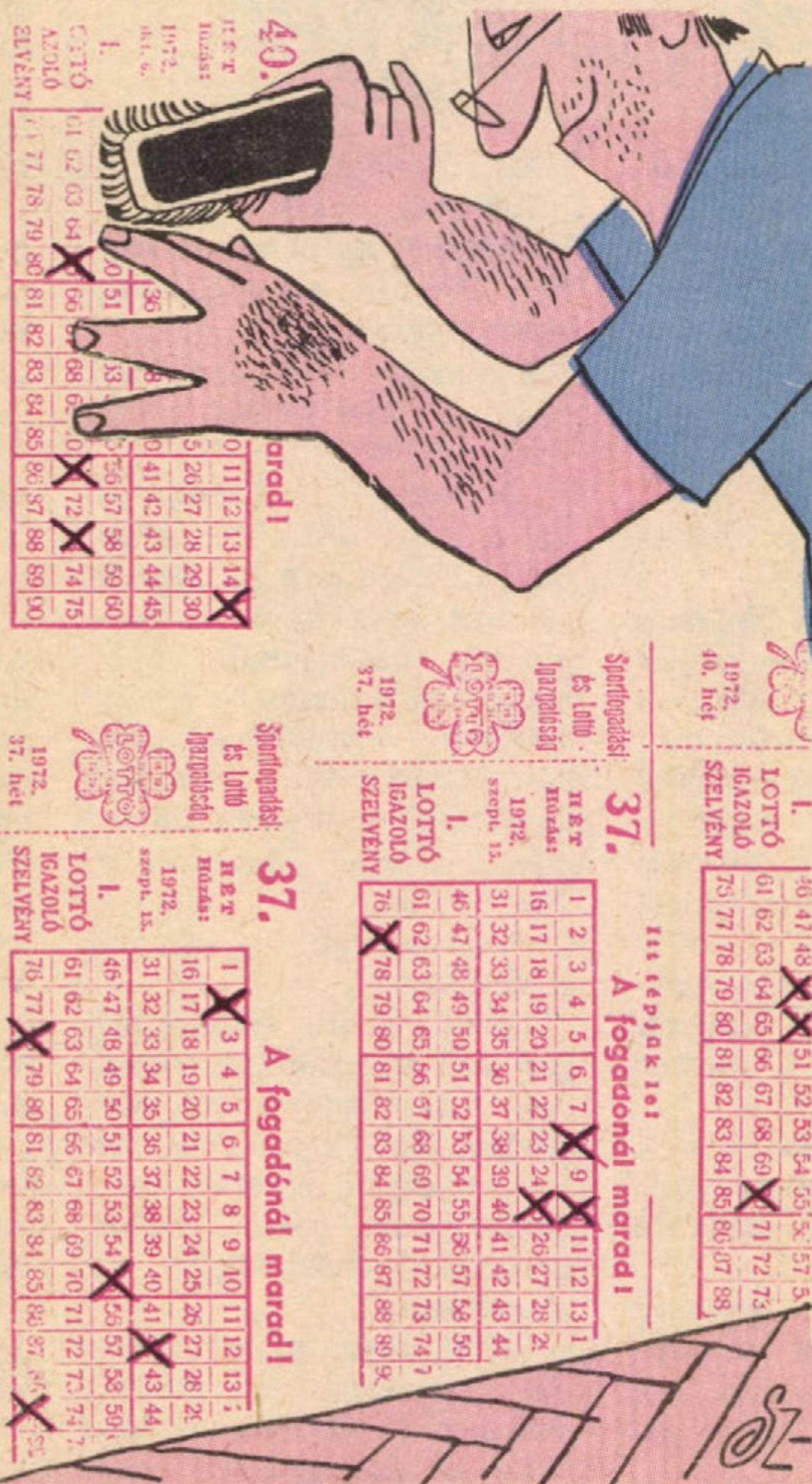
— Á, vörös hasú teknőc! — kiáltott örömmel az őr. — Régóta hiánycikk nálunk, legfőbb ideje, hogy szert tegyünk egyre. Ide vele.

Megkapta. Egyenest a tarkójára. Az ismeretlen fiatalember a vörös hasú teknőccel leütötte az őrt, majd behatolt az öltözőbe és elemelt száz dollárt.

A riporterek később megkérdezték az őrt: milyen érzés, ha valakit vörös hasú teknőccel leütnek? Az őr nem sokat tétovázott: Nagyjából ugyanolyan, mintha fehér hasúval ütnék le.

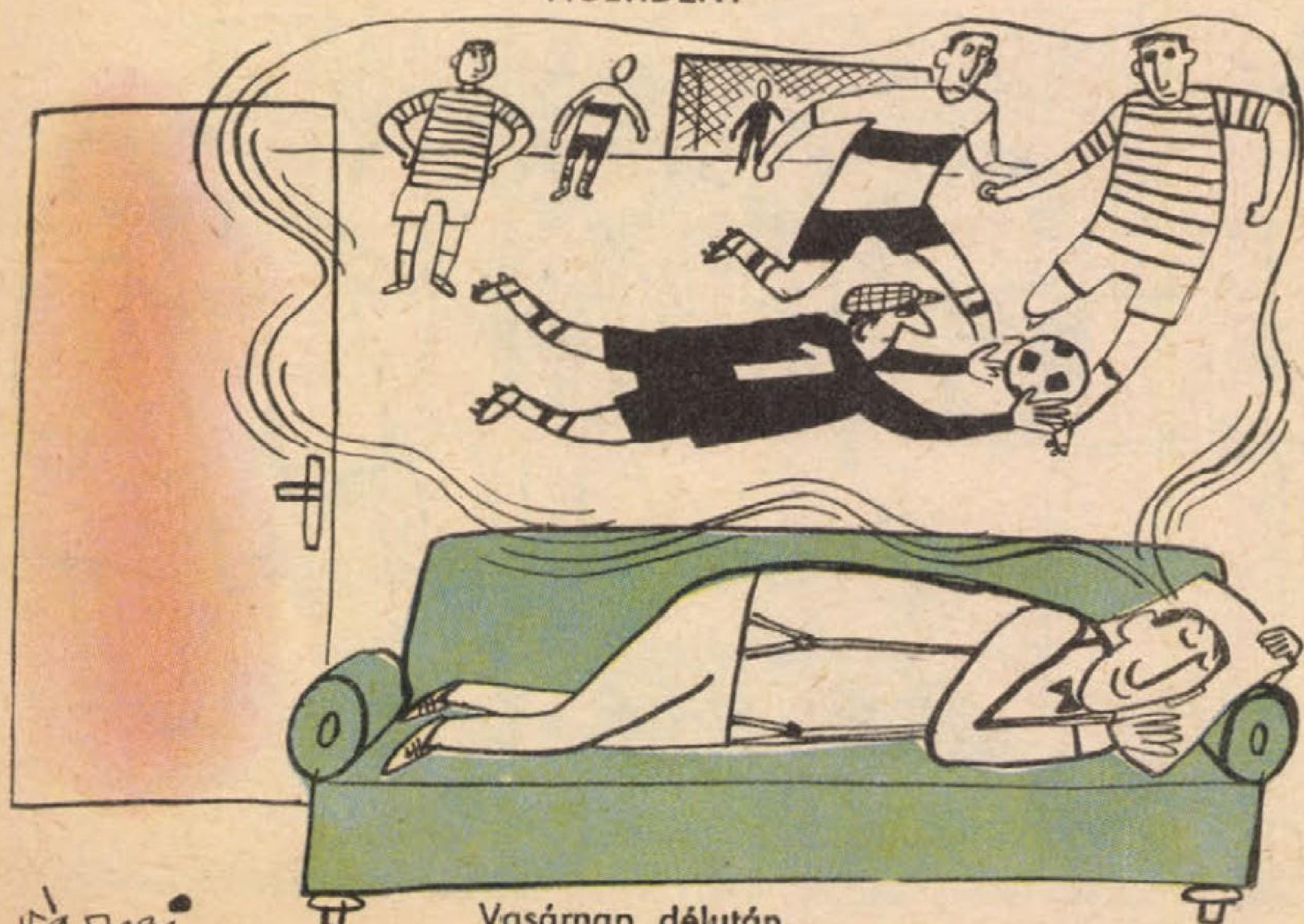
Ez tulajdonképpen el is fogadható.

JÓ TANÁCS

Használt lottószelvényekből ízléses tapéta készíthető.

HOLTIDÉNY

Vasárnap délután.

Ketten beszélnek

— Mondd, Pistike, hogy vagy te megelégedve a neveltetéseddel?

— Minden oké, anyu. Semmi panaszom.

— Hálistennek. Azt tudod ugye, hogy apád is, én is nagy gonddal, felelősségtudattal nevelünk... Nem csak a saját eszünk szerint, hanem figyelembe vesszük a szakcikkeket is, melyekből sokat tanulhatunk. Ma is volt egy nagyon okos nevelési szakcikk a Népszabadságban.

— Igazán?

— Úgy bizony. És ezt csak azért említem, mert ma este a tévében egy francia film megy, a Vonagló éjszaka, csak huszonnégy éven felülieknek, amit te nem nézhetsz, mivelhogy, még csak tízéves vagy, édes fiam.

— Pedig én szeretném nézni.

— Szó sem lehet róla, kisfiam. Szerencsére a szakember megmondja, hogy mit kell tennie jóanyádnak. Azt írja a szakember: „Ha egy műsort nem nézhet a gyerek, szervezzünk számára más elfoglaltságot arra az időre."

— Ez csakugyan okos beszéd, Anyu. És?

— Így aztán most elmegyek, és veszek neked egy szép és tanulságos könyvet, hogy azt olvasgasd, mialatt mi a Vonagló éjszakát nézzük.

— Nem akarok olvasni.

— Na jó, ha nem akarsz olvasni, hát nem olvasol. Akkor átmégy a szomszédba Mariska nénihez, majd megkérem, hogy cimbalmozzon neked.

— Utálom Mariska nénit, és a cimbalmot sem szeretem, ha ő veri.

— Rendben van, édes fiam. Van más javaslatom is. Lementek az udvarra a nagypapával, és ő cigánykereket fog hányni neked.

— Nem kell.

— De közben fütyülni is fog, vagy szájharmonikázni, ha úgy akarod.

— Inkább nézem a Vonagló éjszakát, anyu.

— Arról szó sem lehet, fiam. Hanem van Sanyi bácsinak egy nagyon szép elektromos szivattyúja. Lementek a Duna-partra, és kiszivattyúzzátok a Dunából a vizet a Lánchíd és a Margit-híd között. Képzeld csak, milyen jó móka lesz!

— Nincs kedvem hozzá, anyu.

— Hát mihez volna kedved?

— A Vonagló éjszakát akarom nézni.

— Tégy le róla. Inkább ajánlok még valamit. Mit szólnál egy elefántvadászathoz?

— Hol vadászhatnék elefántra, anyu?

— Természetesen Afrikában. Hol máshol?

— Már ma este?

— Ma este még nem. Este csak elindulnál vonattal, vagy repülőgéppel, ahogy akarod. Gondold csak meg! Egy olyan kisfiu, mint te vagy, elefántra vadászhat Afrikában! Ritka szerencse! Nincs kedved hozzá?

— De van. Holnap reggel indulok is. Ma este még megnézem a Vonagló éjszakát.

— Édes fiam, kedvem szerint megpofoználak, de a múltkor olvastam egy szakcikkben, hogy a gyereket nem szabad ütni. Ezért hát türelmes vagyok, és ajánlok még valamit.

— Éspedig?

— Feküdj le, és aludj.

— Hogy képzeled, anyu? Mialatt a Vonagló éjszakát játsszák?

— Igen. S azért, mert ilyen konok vagy, tudd meg, hogy a szüleid sem fogják nézni. Ki sem nyitjuk a tévét!

— Jól van anyu. Majd kinyitom én. Ti csak feküdjetek le aludni apuval, és én majd beszólok, ha van valami érdemleges látnivaló.

— Meglátod, egyszer még megüt a guta miattad, édes fiam.

— Igazságtalan vagy, anyu. Hát én írtam azt a szakcikket?

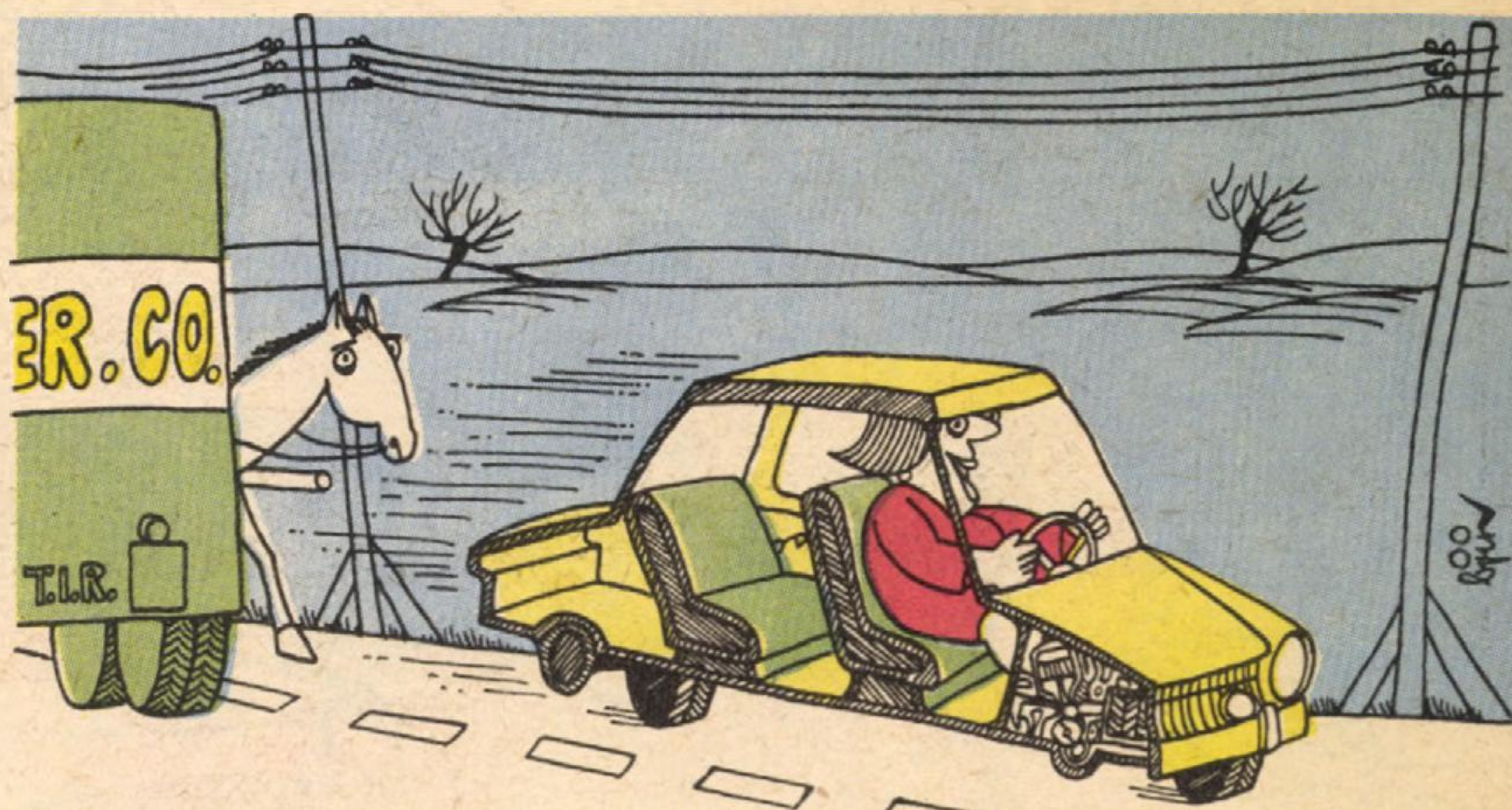
(t.)

FIZIKAÓRÁN

– Látom, fiam, fogalmad sincs a Newton-féle gravitációs elméletről!...

BRAVÚROS VEZETŐ

– Látod, Dezső, már megint feleslegesen gyulladtál be, hogy nem férünk el a kamion és a lovasszekér között!...

PECHES VADÁSZ

– Ez az én szerencsém! Ez is műszőrme!

MADÁRÜGY

A concordi könyvtár új szolgáltatást vezetett be. Most már nemcsak könyveket, hanem kitömött madarakat is kölcsönöz.

— Négyszáz ilyen kitömött madarat találtam egy raktárhelyiségben — mondja Lois Markey, a könyvtár igazgatónője. — Fogalmam sincs, hogyan kerültek oda, de vendégeink szívesen fogadták. Kitömött madarakat nézni — mindenesetre kellemes változatosság a sok könyv után.

A Daily Mirror riporterének tapasztalata szerint — eleveneket sem unalmas.

TESZTVIZSGÁLAT

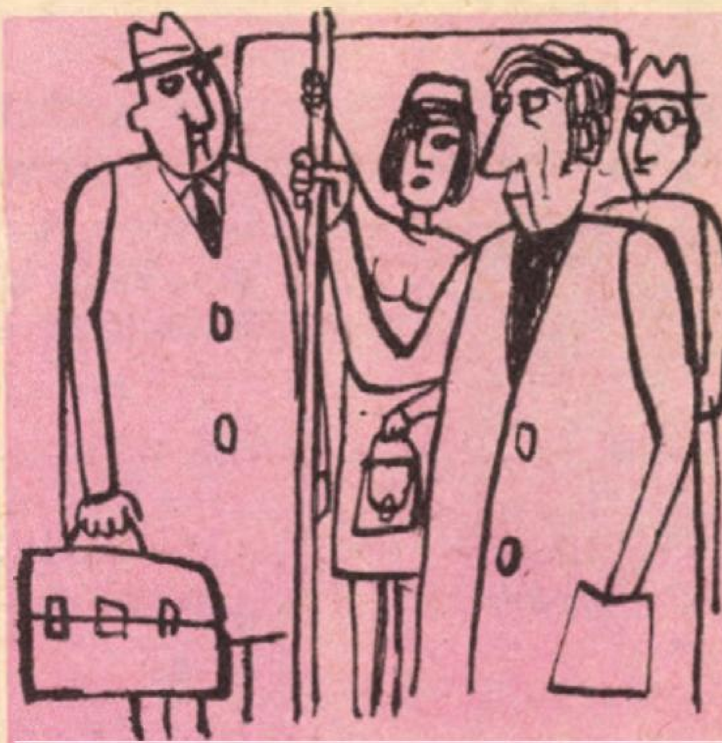
– Nem tudom, micsodák ezek, de egy biztos: dugóhúzó nincs köztük...

Kínos helyzet

Az a pasas engem néz! Nem mintha izgatna a dolog, mert keményen és férfiasan állom a pillantását, nekem nincs félnivalóm és jók az idegeim, de az mégiscsak felháborító, hogy az ember utazik a buszon és egy alak csak úgy bámul a képébe!

Ámbátor valahonnan ismerem én ezt a fejet! Hát persze! Ez az a tisztviselő, akinek két hete azt mondtam, hogy ha nem az íróasztal mögött ülne, akkor kiráznám a nadrágjából. Ami azt illeti, kissé elhamarkodtam a dolgot, mert így, állva, egészen más az ügy. Semmiképpen nem vagyunk egy súlycsoportban, mert a pasi minimum száz kiló göngyöleg nélkül... Nem, ez kizárt dolog, az egy sápkóros fickó volt és kopasz, ennek meg olyan busa a feje, mint egy kiállítási pulinak és olyan kicsattanóan egészséges, mint egy erőtápszer-reklám.

Megvan! Ez nem lehet más, mint a szép Kemecseinének a férje, akivel tegnap elhercigeskedtem. A nő persze hazament és — a megszokott gyakorlat szerint — velem kezdte ugratni a férjét. Biztosan még többet is mesélt neki... Amikor a liftben játékosan belecsókoltam a nyakába, csak kacarászott és azt csicseregte, hogy „kedves Jenő, magát nem lehet komolyan venni", aztán otthon azzal próbálta azt a melákot kihozni a sodrából, hogy előadott neki egy óriási történetet egy megtámadott, megkörnyékezett szépasszonyról, aki azonban hű maradt ahhoz a lehetetlen férjéhez, pedig istenbizony nem érdemli meg... Hiába, nem szabad viccelni, mert az embereknek nincs humorérzékük...

Nem azért fordítottam hátat, mert félek Kemecseitől, aki nem is Kemecsei, mert a felesége elmesélte, hogy Kemecsei külföldi kiszálláson van, ezért is próbáltam megvigasztalni a liftben.

Lehetséges, hogy ez lenne az új igazgató? Akkor ostobaság lenne hátat fordítani neki, sőt barátságosan, de férfias keménységgel állni kell kutató tekintetét, hogy lássa: nincs takargatni valóm. Csak ő lehet, most már emlékszem, hogy a minisztériumi emberekkel járt nálunk, még az előző igazgató uralkodása alatt. Már akkor feltűnt, hogy a gazda szemével nézegeti a dolgozókat, mintha a veséjükbe akarna látni.

Hosszasan állni kell a pillantásait, sőt, tiszta lelkiismeretű emberek nyugalmával vissza kell nézni. Ha lesütöm a szemem, egyenlő a lebukással. Ennél csak az lenne a jobb, ha olvasni kezdenék, de nincs nálam semmi, legfeljebb ez a hirdetés az orrom előtt, amit már többször végigböngésztem.

Nincs más hátra, mint leszállni. Még kellene utaznom legalább öt megállót, de inkább leszállok, jobb a békesség.

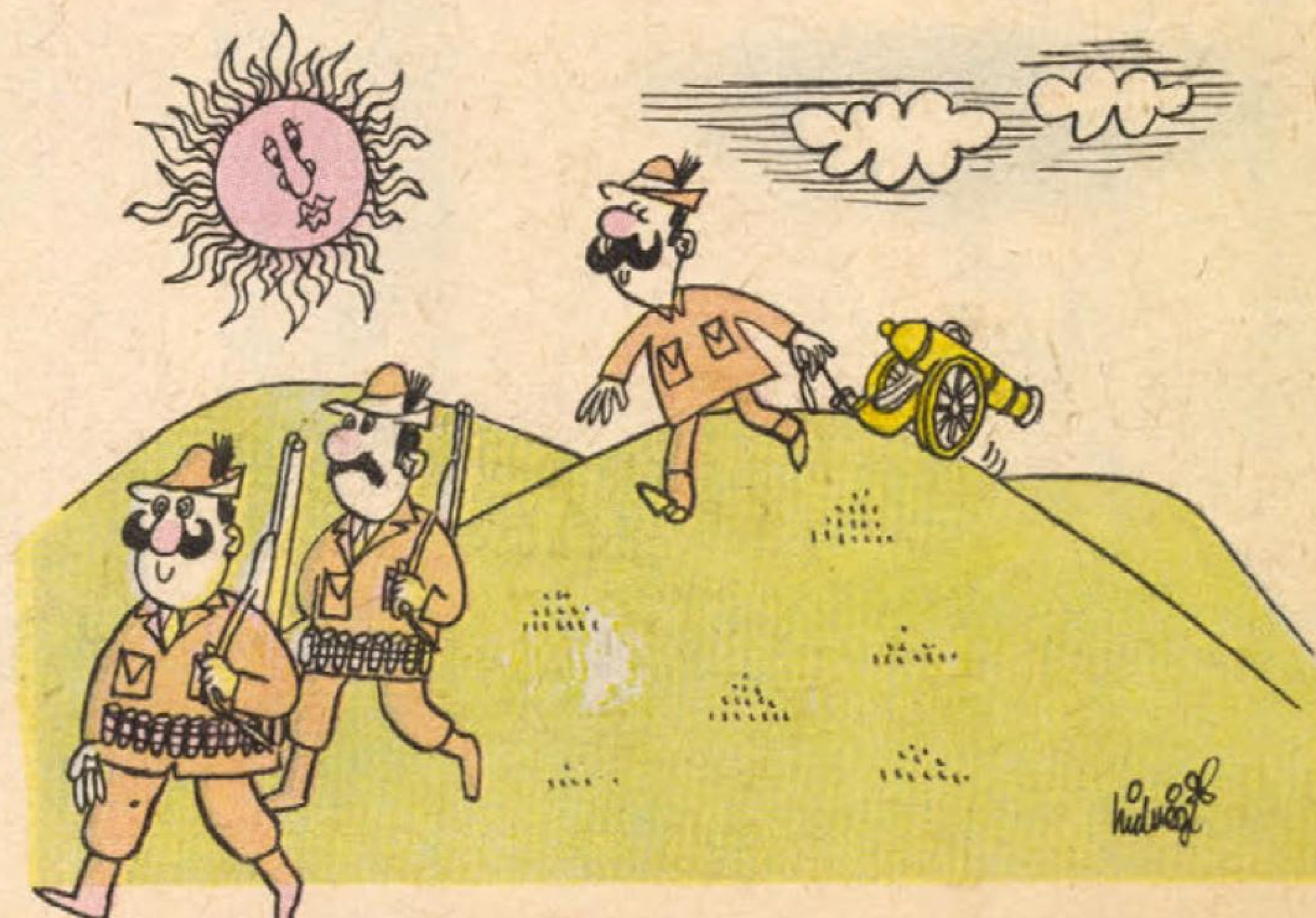
Sajnos, el kell mennem előtte, de majd átnézek rajta, mintha levegő lenne. Ez téboly! Ő is megmozdul és indul az ajtó felé. Fent kellene maradnom, de már nincs visszaút. Bármi történik, legalább nem a buszon ér a szörnyű blama ..

Jó ég! Ez határozottan felém indul.

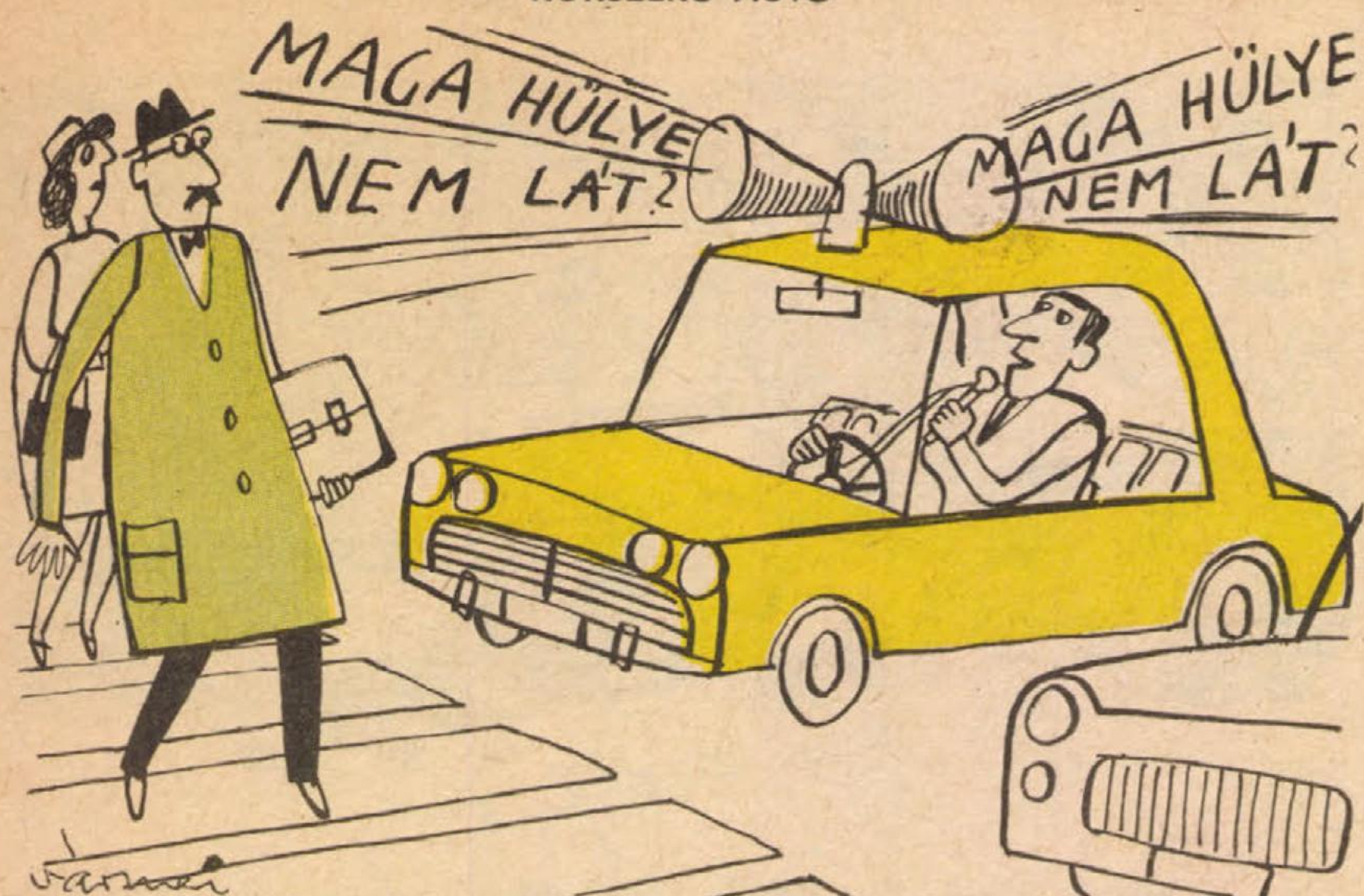
— Szervusz Jenő! Nem akarsz megismerni? Megér ez a cirkusz ötszáz forintot? Nekem nem olyan sürgős, majd megadod, biztos megfeledkeztél róla, na szervusz, sietek, kézcsókom Lidikének, puszi a gyerekeknek... Hagyd, ne mentegetőzz, végül is barátok vagyunk, vagy mi az ördög...

Ősz Ferenc

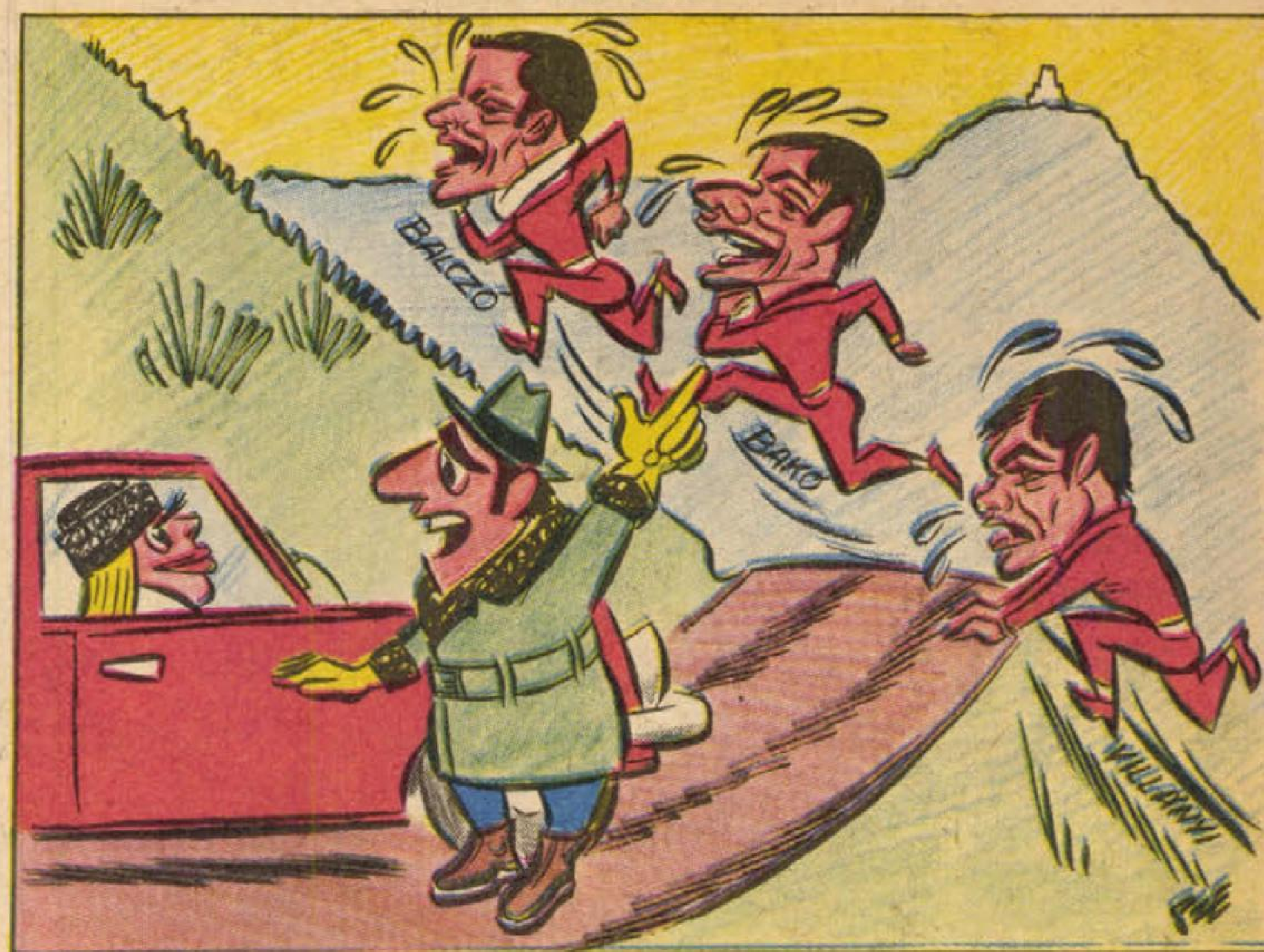
AMBICIÓZUS VADÁSZ

KORSZERŰ AUTÓ

IRIGYSÉG

Autós néző: Ezeknek könnyű életük van! Élsportolók!

DIVATSZÖVET

FEKETE FUVAR

Az üres taxiállomáson húszan ácsorogtak reménytelenül. A sor legvégén egy negyven év körüli, műszőr-bundás férfi topogott fázósan. Hirtelen megrezzent, mert valaki megkopogtatta a vállát:

— Taxira vár? — hajolt a füléhez egy bőrkabátos fiatalember.

— Nem is az esküvőmre — válaszolta mérgesen.

— Hová akar utazni?

— A Rottenbiller utcába.

— Jöjjön velem, elviszem. Nekem is kell egy kis mellékes. Erre legyen szíves. Itt befordulunk a másik utcába.

A keskeny utcában egyetlen autó sem parkolt.

— Hol áll a kocsija?

— Kocsim? Kedves uram, nekem még egy kerékpárom sincs.

— Akkor hogyan akar engem elvinni a Rottenbiller utcába?

— Gyalog. Hová szalad? Hallgasson meg! Ön egy fél óráig is várhatott volna arra a taxira. Innen, a Belvárosból, huszonöt perc alatt, kényelmesen, sétálva eljutunk a Rottenbiller utcába. Ne vágjon közbe! Azt akarja mondani, hogy magának sürgős, fontos dolga van? Semmi sem lehet fontosabb, mint az egészsége. Maga egy elkényelmesedett, hízásra hajlamos ember. Tudja-e, hogy naponta legalább egy órai gyaloglás csodát tesz? Fejleszti a tüdőt, a lábizmokat, jó hatással van az idegrendszerre. Gyalogoljon velem. Mellettem nem fog unatkozni, mert elmondom önnek a legújabb pletykákat. Felidézem nagy emberek híres mondásait, ezenkívül négyvenezer viccet tudok kívülről. Elmondom az elsőt. Egy skót elefántot vásárol...

Félórába sem telt és máris jó hangulatban parkoltak a Rottenbiller utca 46. számú ház előtt.

— Megérkeztünk. Huszonegy forintot kapok — mondta halkan, udvariasan a fiatalember.

— Borravalóval huszonöt. Rendben?

— Rendben. Köszönöm.

— Barátom, csak azt mondja meg, hogyan számítja ki a viteldíjat? — kérdezte kíváncsian az „utas".

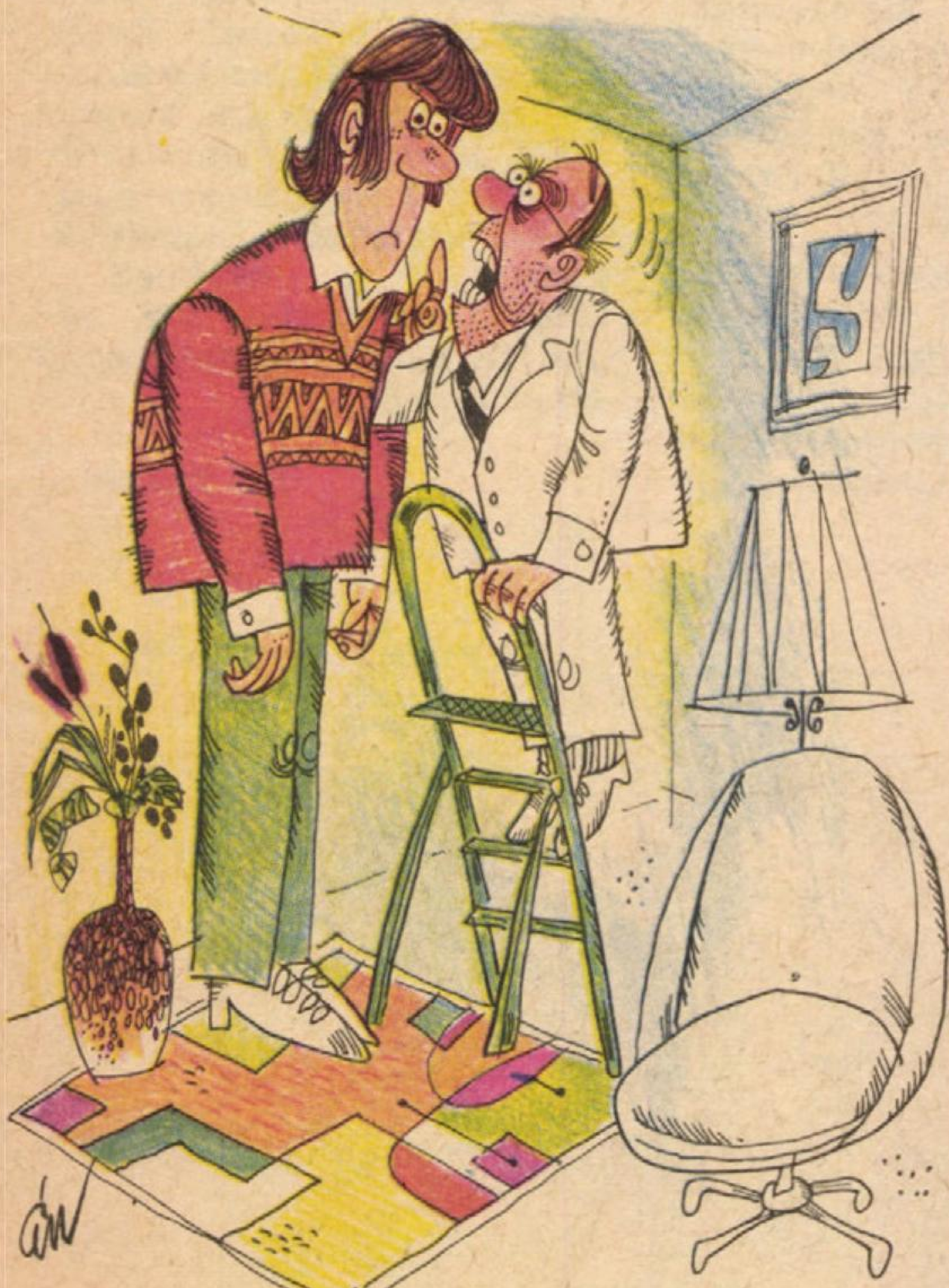
— Találomra mondok egy összeget. Tudtam, hogy ön nem fog alkudni. Emberismeret dolga az egész.

— Igazán felfrissített, jót tett nekem ez a kis séta — közölte elégedetten a másik. — De most jut az eszembe, még el kellene mennem Óbudára. Elvinne?

— Sajnálom, már lejárt a munkaidőm. A garázsba megyek, vagyis haza az Anker közbe — válaszolta udvariasan a fiatalember, aztán második sebességre kapcsolt és hosszú lépteivel nekiiramodott a Wesselényi utcának.

Galambos Szilveszter

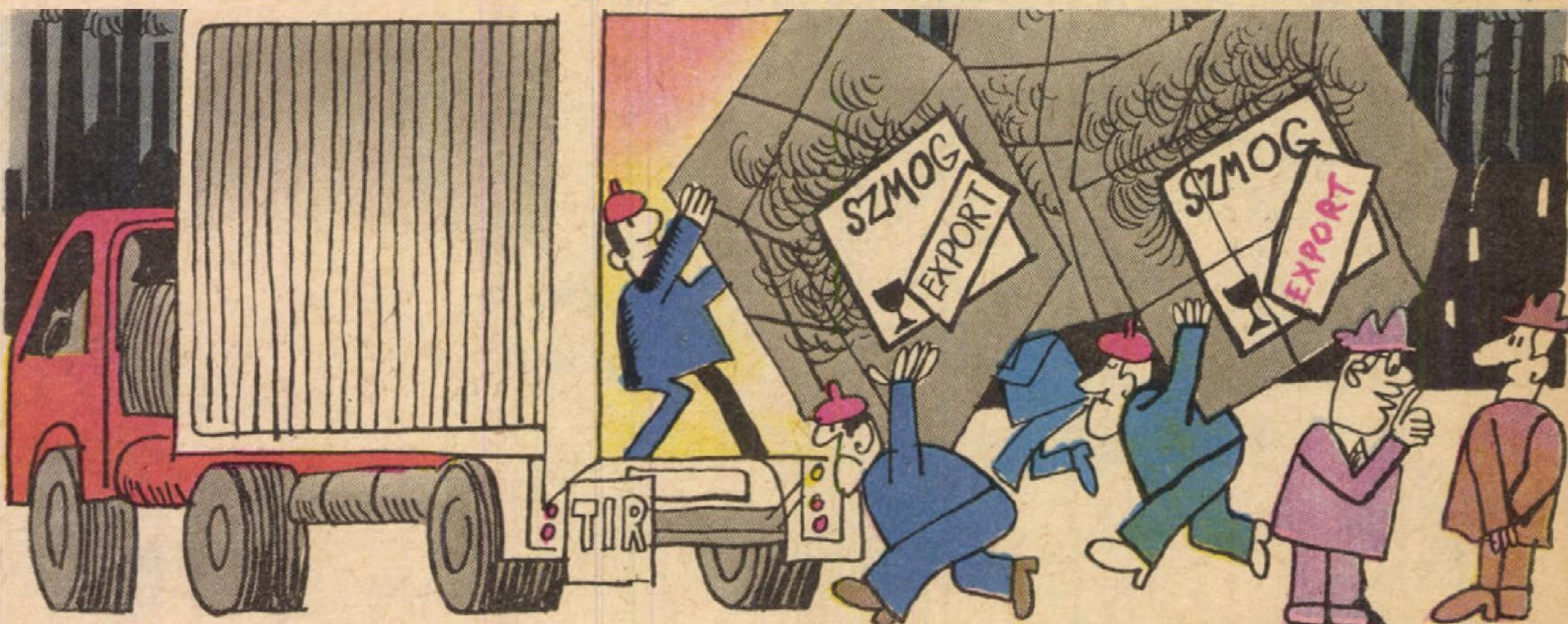
NŐNEK A GYEREKEK

– Mondd, édes fiam, mikor leszel már végre felnőtt?!

RUGALMAS ÜZLETPOLITIKA

Mészáros András rajza

– Pszt, ez most Londonban hiánycikk!

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

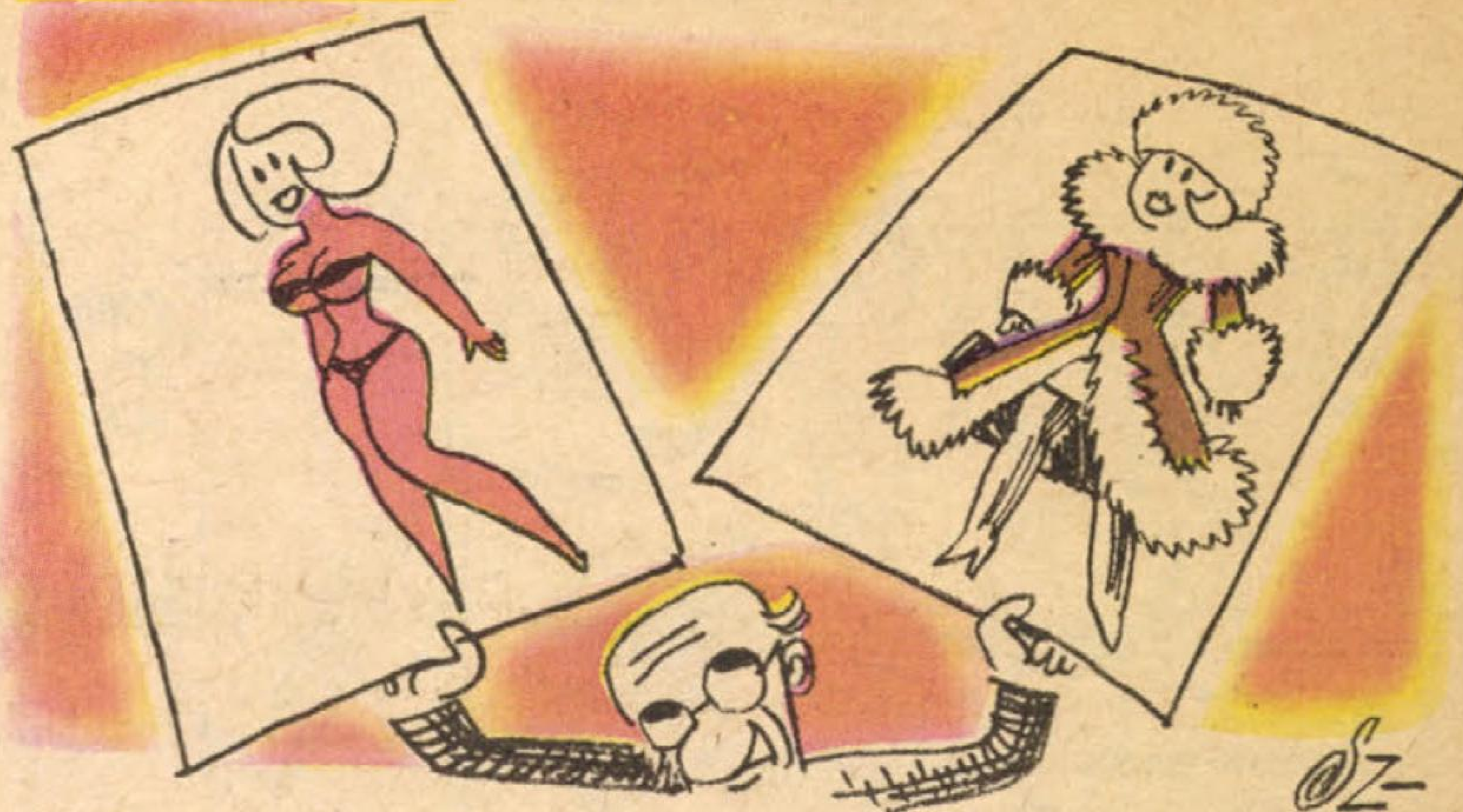
MIRE FIZETTEK RÁ?

Mészáros András:

– Arra, hogy a derék ősöm nem maradt fenn a fán!

Szűr-Szabó József:

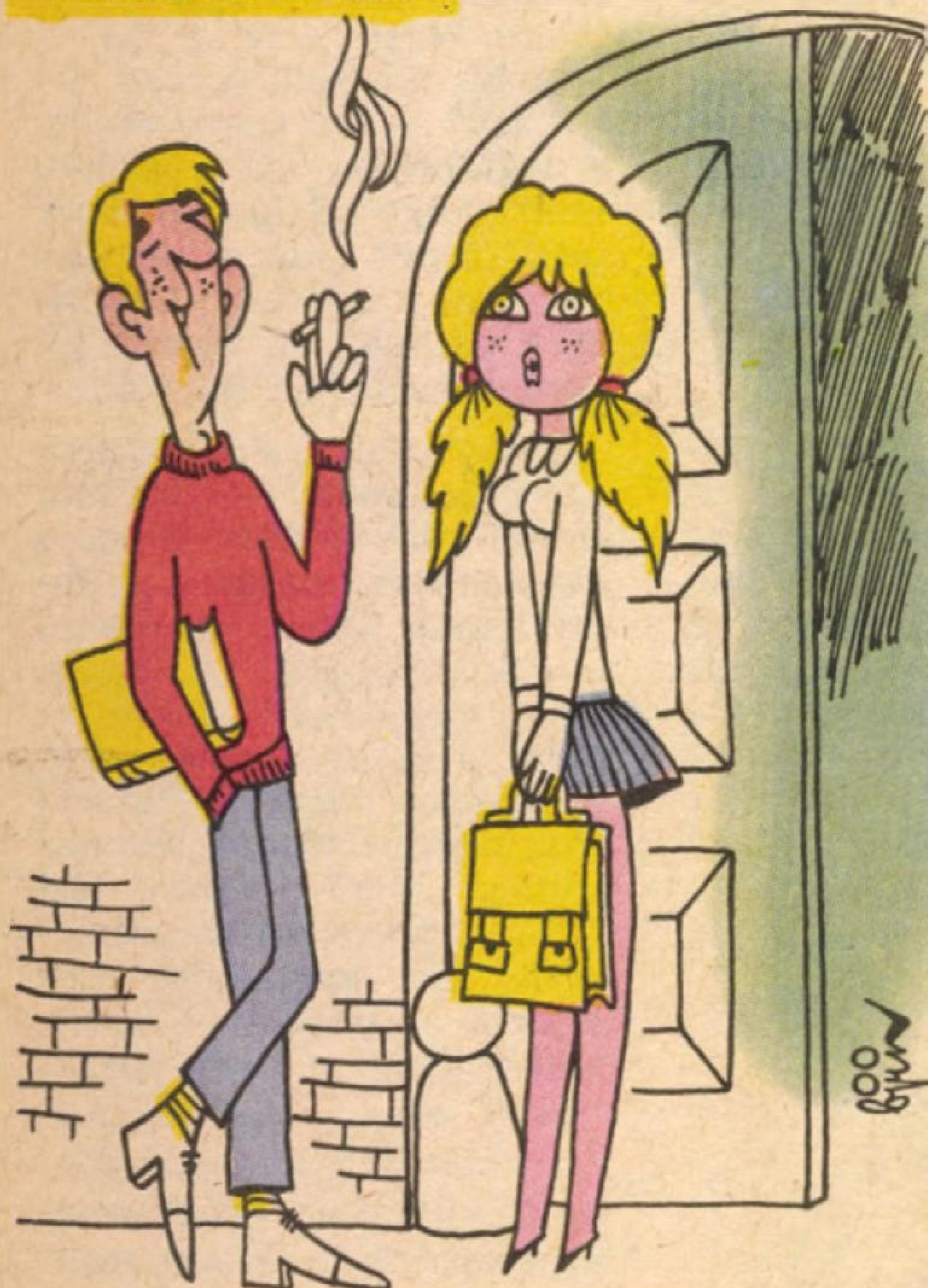
– A télre. Sokkal drágább a nyárnál!

Vasvári Anna:

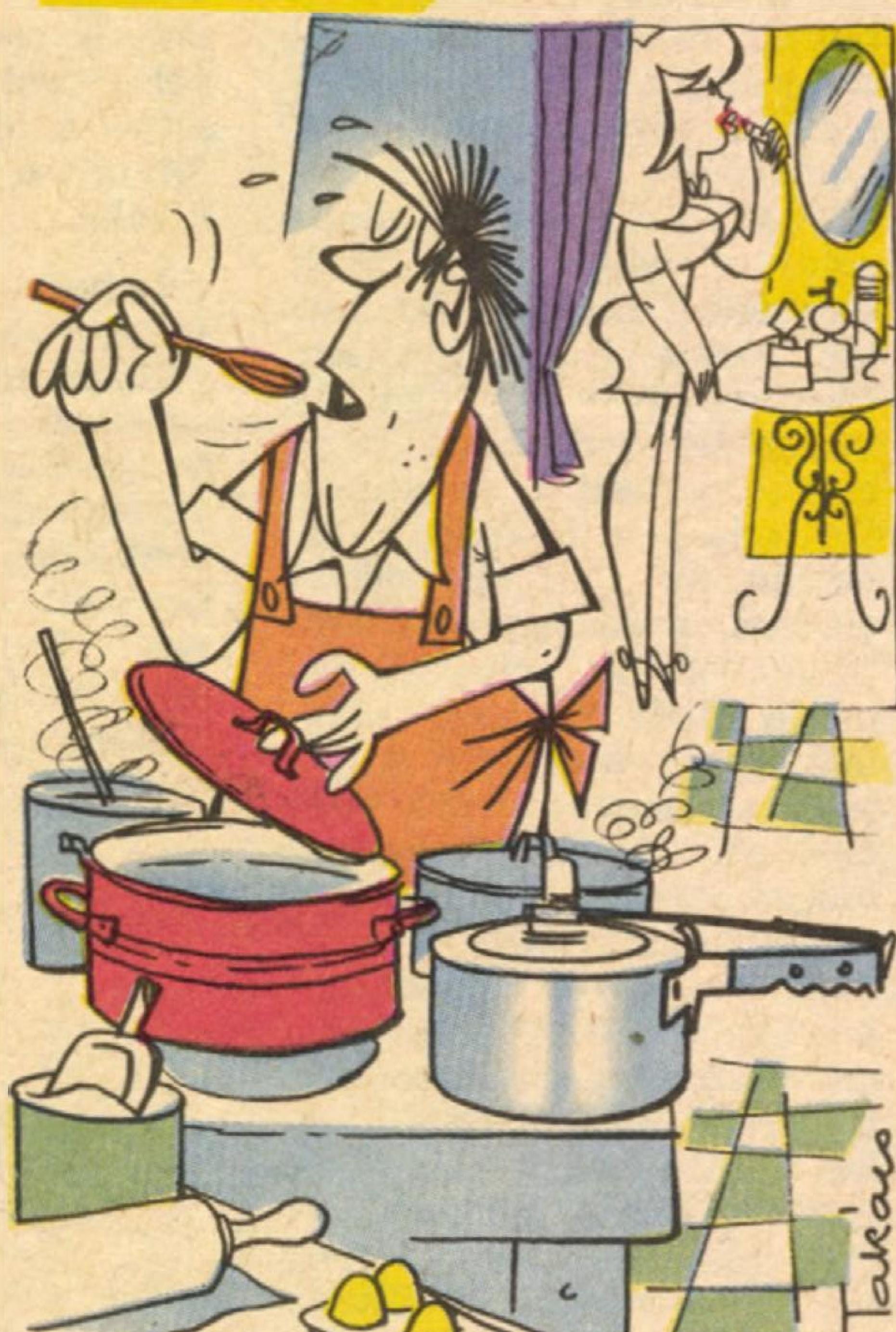
– A telefonra, mert vagy rossz vagy jó, de akkor felhívnak...

Balázs-Piri Balázs:

– Arra, hogy tizenhat éves koromban azt hittem, a dohányzás felnőtté tesz...

Takács Imre:

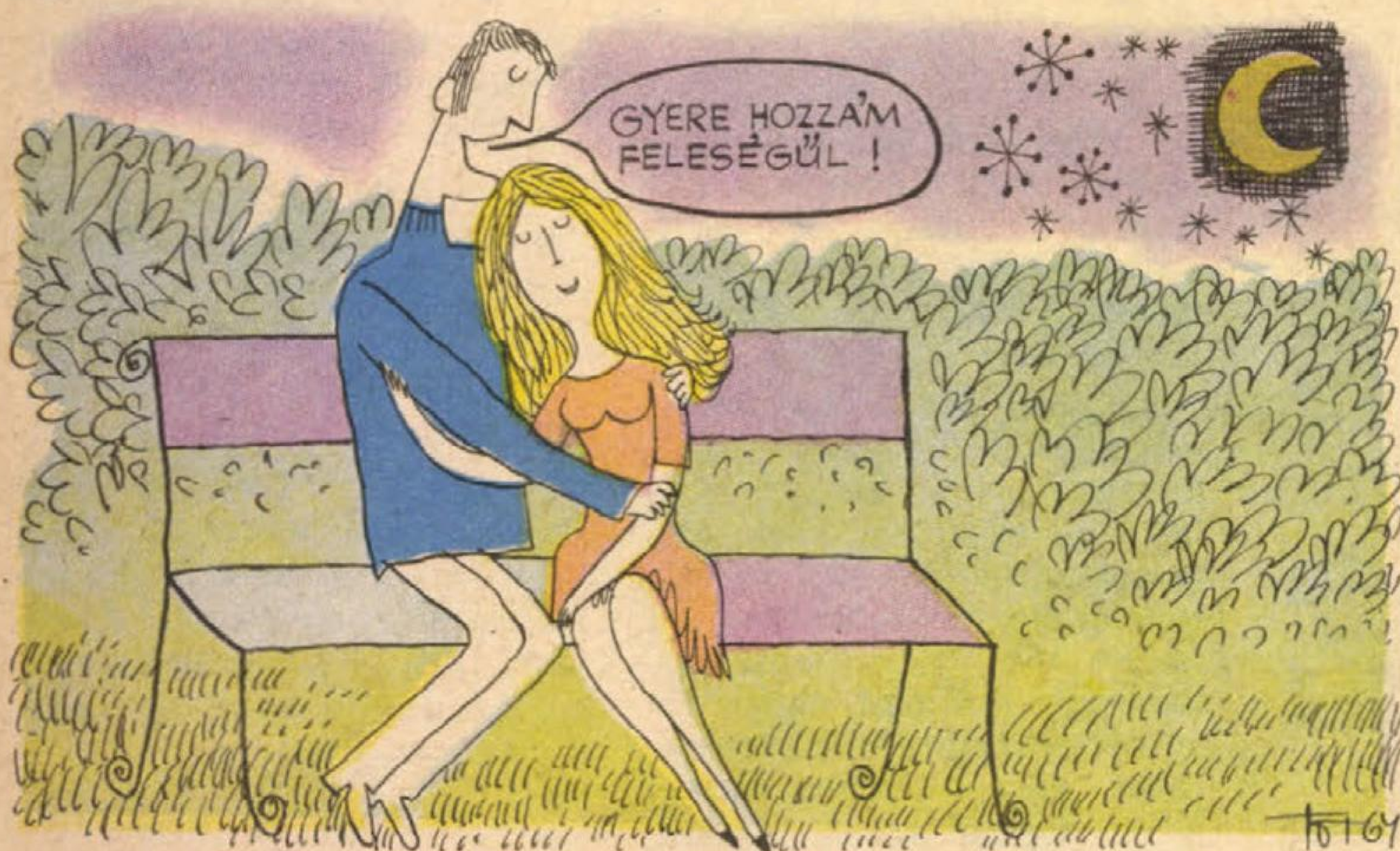
– Arra, hogy egyszer elárultam a feleségemnek, hogy értek a háztartási munkához...

Hegedűs István:

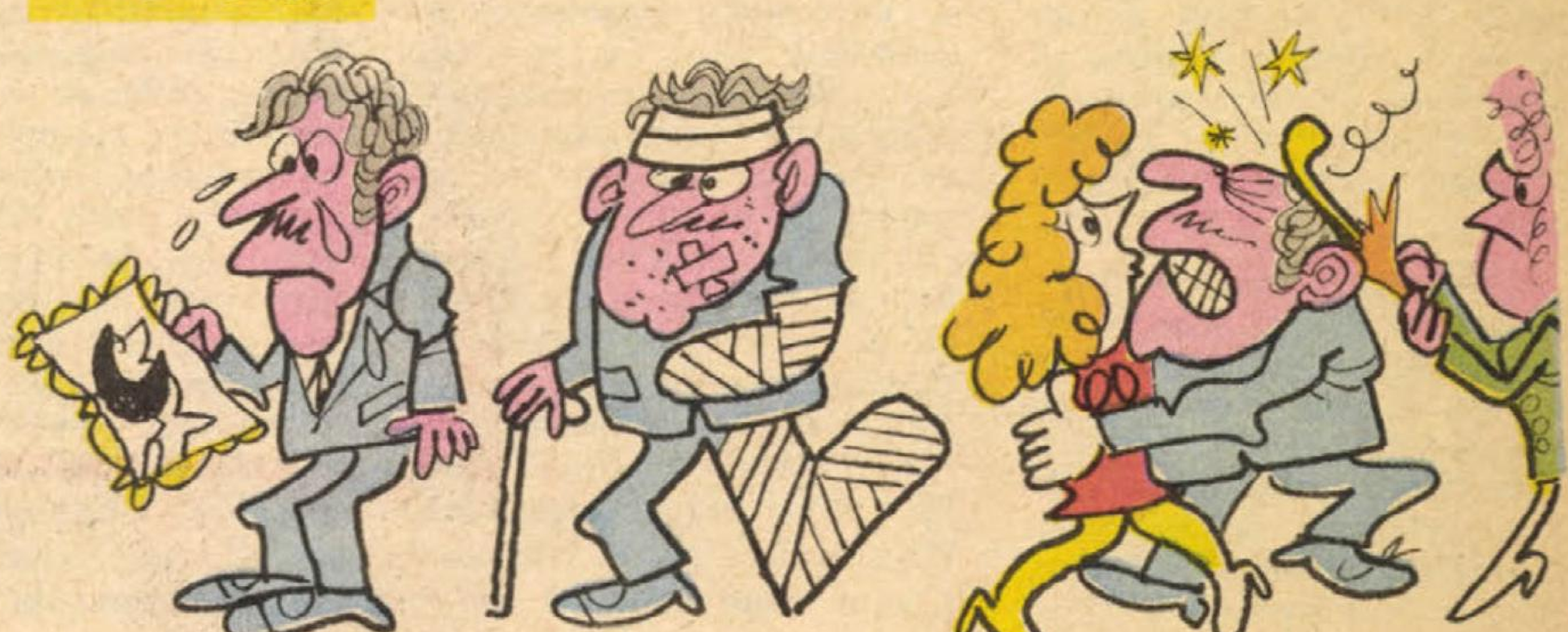
– Arra, hogy gyűjtöm a régiségeket.

Tót Gyula:

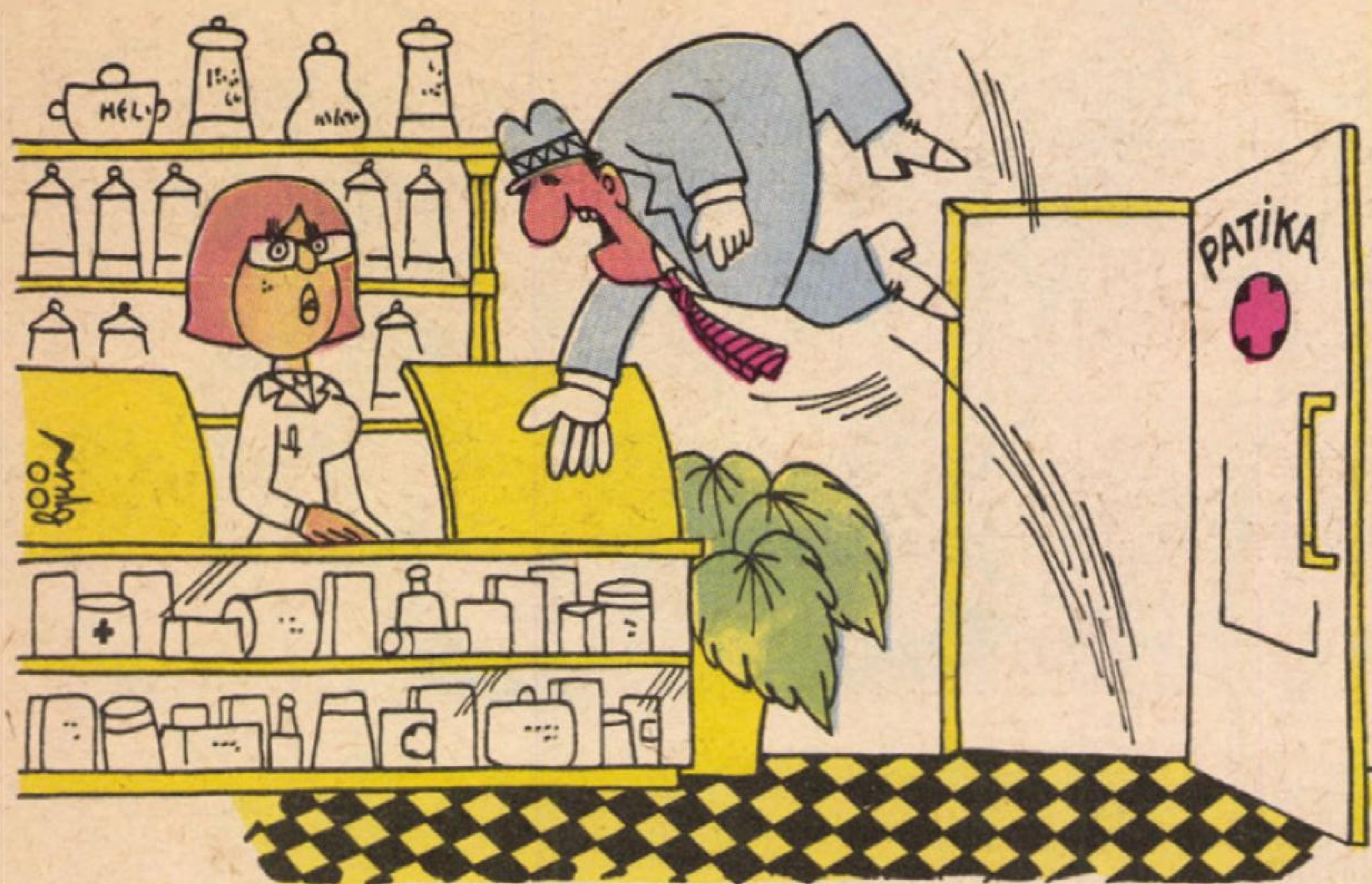
– Mindig rosszkor szólalok meg...

Fülöp György:

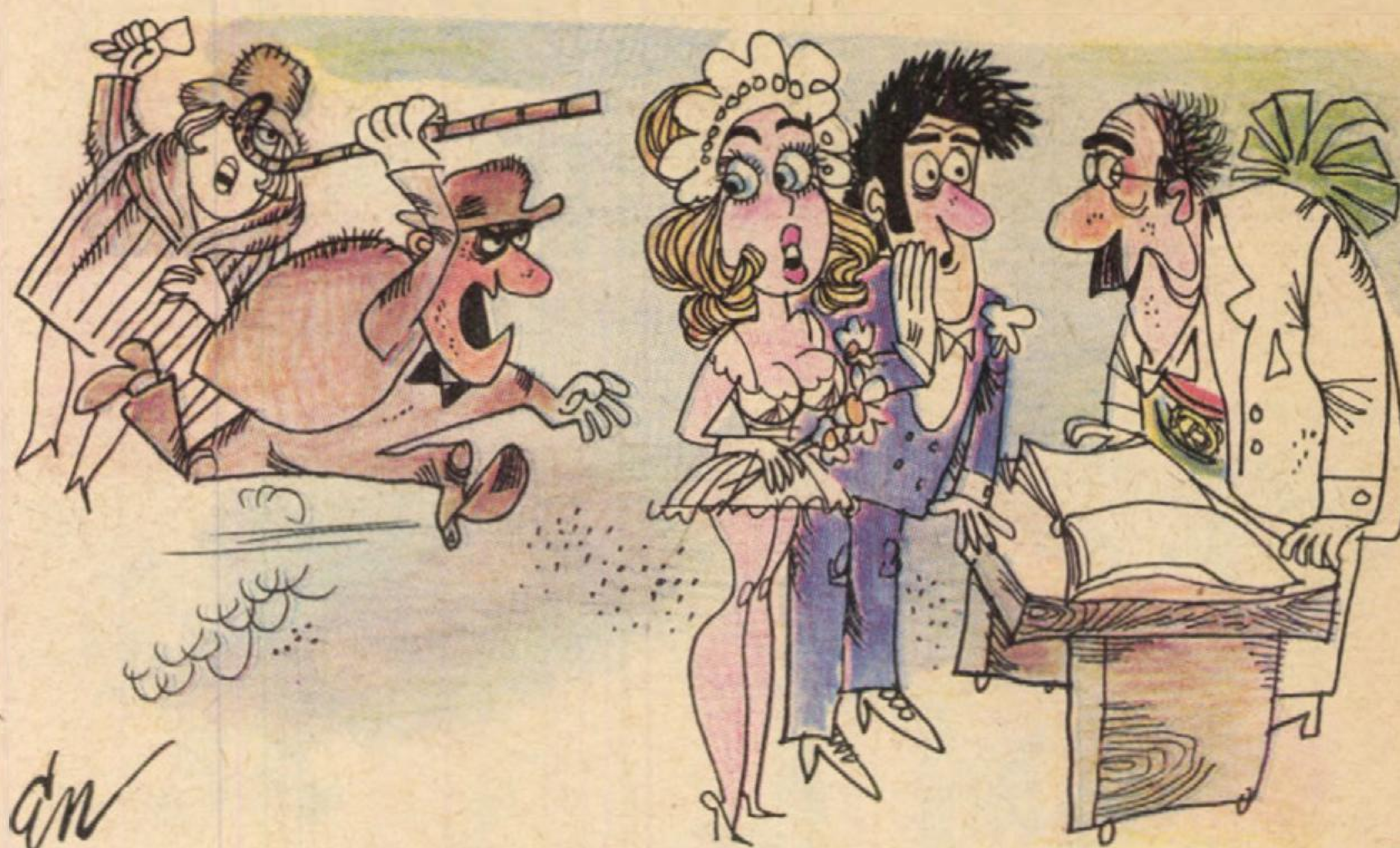
– Az első szerelmemre, a második világháborúra, a harmadik ifjúságomra.

ZAKLATOTT KOR

– Gyorsan, adjon valami idegcsillapítót!...

FIATALKORÚAK HÁZASODNAK

– Tessék sietni az esketéssel! Jönnek az örömszülők!...

KRÚDY GYULA:

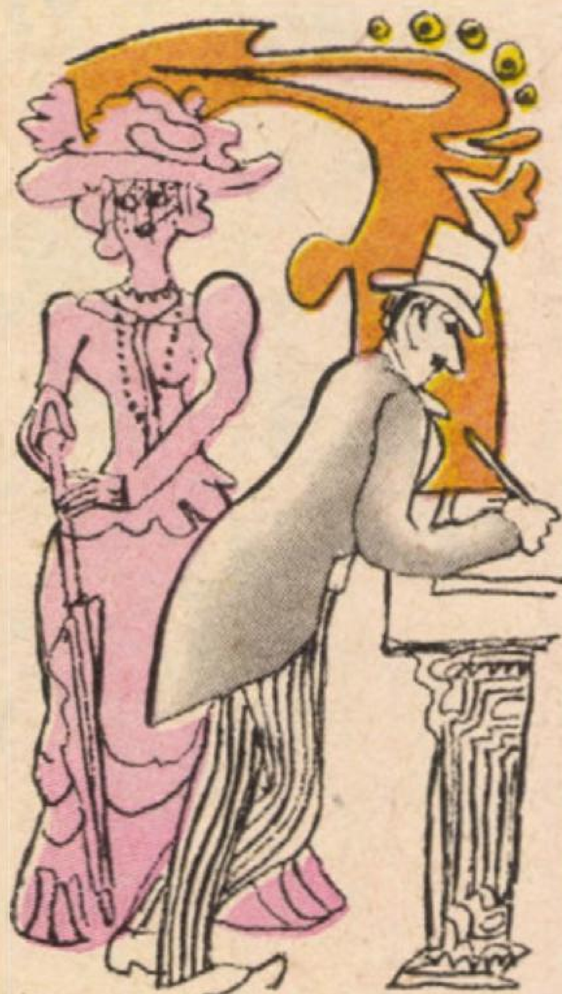
Pásztoróra

A tizenkilencedik század végén a szállodákat kereskedőknek és szerelmeseknek építették.

Pesten számos szálloda volt, ahol szerelmes párokon kívül alig fordult meg más. Valami titkos jelük volt az ilyen fogadóknak vagy mellékutcában való fekvésük figyelmeztette a szerelmeseket, hogy itt jó búvóhelyre találnak? Vagy talán az aranysapkás portás vörös bajusza, dévaj magaviselete, hamiskodó szemhunyorítása biztatta fel a titkos szerelmeseket, hogy a szállodában fészket rakjanak? Egyik sem. Az örök emberi ösztön segítette meg a titkolózó párokat keresésükben, hogy például a nyílt Duna-partra, a budai korzóra, egy igen tisztességes külsejű és még tisztességesebb tulajdonos birtokában levő szállodába eltaláltak és ott szobát nyitottak, mint valami vidékről érkezett házaspár.

Honnan volt ehhez bátorságuk a szerelmeseknek, akik még előbb a falevél rezzenésétől, a mellékutcán szemközt jövő öregasszonytól, az ablakban bajuszát pedrő kandúr macskától is féltek? Remegtek az elárultatástól, a meglepetéstől, a botránytól, mert hiszen szerelmüknek gyönyöre éppen annak titkosságában rejlett. Milyen hőfokot kellett mutatni a szerelmi hőmérőnek, amíg megjött a bátorság ahhoz, hogy Pipogyi odalépjen a feketekabátos, vendégei névsorán merengő, szemüveges portáshoz e szóval: „Szobát kérek." Amíg a hölgy a háttérben olyan bámulattal szemlélte Pipogyi pirosságát, mintha az a hétfejű sárkány barlangjába lépett volna.

Csodálatos, hogy mindig volt üres szoba, amely Pipogyit és nejét várta, mert hiszen a hölgy természetesen törvényes felesége lett Pipogyinak, miután a szállodaportásnál jelentkezett. Csodálatos, hogy Pipogyi milyen önérzetesen töltötte ki a bejelentőlapot és nem érzett lelkiismeretfurdalást a hazugságokért, amelyekkel a maga és hölgye részéről a tekintetes bejelentőhivatalt félrevezetni akarja. A legtisztességesebb emberek se félnek a hazugság következményeitől, mikor egy-egy ilyen szálloda előcsarnokában legjobb barátjuk nevét írják be a vendégkönyvbe, miután éppen az jutott eszükbe. Pipogyi mindig Bátori Gábornak írja magát, pedig a fehérneműjében levő monogramról is kiderülne hazugsága. Szerencsére a nőknek semmi közük se volt a bejelentő cédulához,

mert néha tán kiderült volna, hogy hadilábon állnak a helyesírás szabályaival. Másrészt csak a rendőrség lehet oly tapintatlan, hogy élete „legválságosabb" és „legizgalmasabb" pillanatait átélő nőnek életkorát kérdezné. Mert minden nő, aki az ilyen szálloda előcsarnokában várakozik, magában azt hiszi, hogy sohasem éli át a kétségbeejtően hosszú pillanatokat. De azok mégis elmúlnak Pipogyi önérzetes fellépése révén, már csenget is a portás a szobafőnöknek, egy feketére festett bajszú, idősebb szmokingos úrnak, aki mindig veresre van beretválva, mindig rekedt a hangja és olyan barátságosan üdvözli az ifjú párt, mintha régen ismerné. A szobafőnök a földszintes folyosó szőnyegén kalauzolja a vendégeket. Nem kell félni, nincs 13-as számú szoba a szállodában. Van ellenben két tízes és két hetes számú is, mert ezeket szeretik a vendégek. De odáig a folyosón láthatták az ajtó elé rakott cipőket, a széttaposott férfibakancsokat, amelyek talán a Mont Blancot mászták meg, amíg idáig jutottak; a hegyes sarkú női cipőket, köztük egy-egy nagymamás, magosszárú, cugos éberlaszting cipőt, hogy az ember önkéntelenül elgondolkozik az aranylakodalmas házaspáron, aki a lezárt ajtó mögött lehet... De mégis inkább a fiatalos, könnyelmű, kalandos, elszánt, hegyes orrú női cipők vannak itt divatban, mintha a cipők maguk se csodálkoznának azon, hogy a szálloda-folyosóra jutottak, mert ez volt a sorsuk. A férficipők a női cipőknek még mindig udvarolni látszanak, mint akkor, midőn az asztal alatt először megismerkedtek egymással. Ráborul a női cipőcske a férfibakancsra, mintha úrnőjét példázná, aki ugyanígy borul a férfi vállra odabent a 10-esben. Mennyi mondanivalójuk lehetne ezeknek a szállodai szobák elé rakott cipőknek, ha beszélni tudnának! Talán még Tisza Kálmán politikájáról is volna mondanivalójuk, aminthogy a tizenkilencedik század végén az emberek, nők és férfiak mindenütt, tehát a szállodában is politizáltak! A folyosón bágyadt, fülledt szagok terjengenek, mint olyan helyen, ahol sok ember alszik és átadja magát a szabadon való lélegzésnek, terpeszkedésnek, gondtalanságnak. Mindjárt ilyen helyzetbe kerül Pipogyi és neje is, csak még pár lépést kell tenni a 12-esig, amely szoba a főnök rendelkezése folytán a házaspárra várakozik.

Lehet, hogy vannak szebb szobák is a világon a tizenkettesnél, de a földkerekség egyetlen szobája se látszhatna e percben kívánatosabbnak, mint a tizenkettes, miután az ajtó bezárult a szobafőnök megett. Pipogyi kétszer is megfordítja a kulcsot az esetleges meglepetések elől,

a hölgy pedig fáradtan, mintha ezer mérföldről jött volna, leroskad a piros bársonyszékbe, amely már annyi fáradt nőt pihentetett keblén.

Fátyola, kesztyűje, napernyője még helyén van a hölgynek. A cipőit még beljebb húzná a szék alá, miután Pipogyi régi gavallér módjára letérdepel a hölgy elé és a legfontosabbnak azt véli, hogy elsősorban lábtyűitől szabadítsa meg — Isten tudná, miért teszik ezt a férfiak, midőn a szállodába megérkeznek, nyomban nejük cipőjére vetik magukat. Talán így gondolják megakadályozni, hogy a gyönyörű álomkép elillanhason? Vagy talán anyjuktól, nagybátyjuktól, barátjuktól hallották az utasítást, hogy a szállodában az legyen az első teendőjük, mikor már senki sem látja őket, hogy térdrevessék magukat a hölgy előtt, erre pedig a legjobb alkalom a cipő lehúzása? Nem csoda, hogy a legtöbb nő zavarba jön, amikor egy odáig csak tisztelni tanult uraság, egy komoly férfi a cipője lehúzására vállalkozik, holott ezt nem tette volna fel róla!

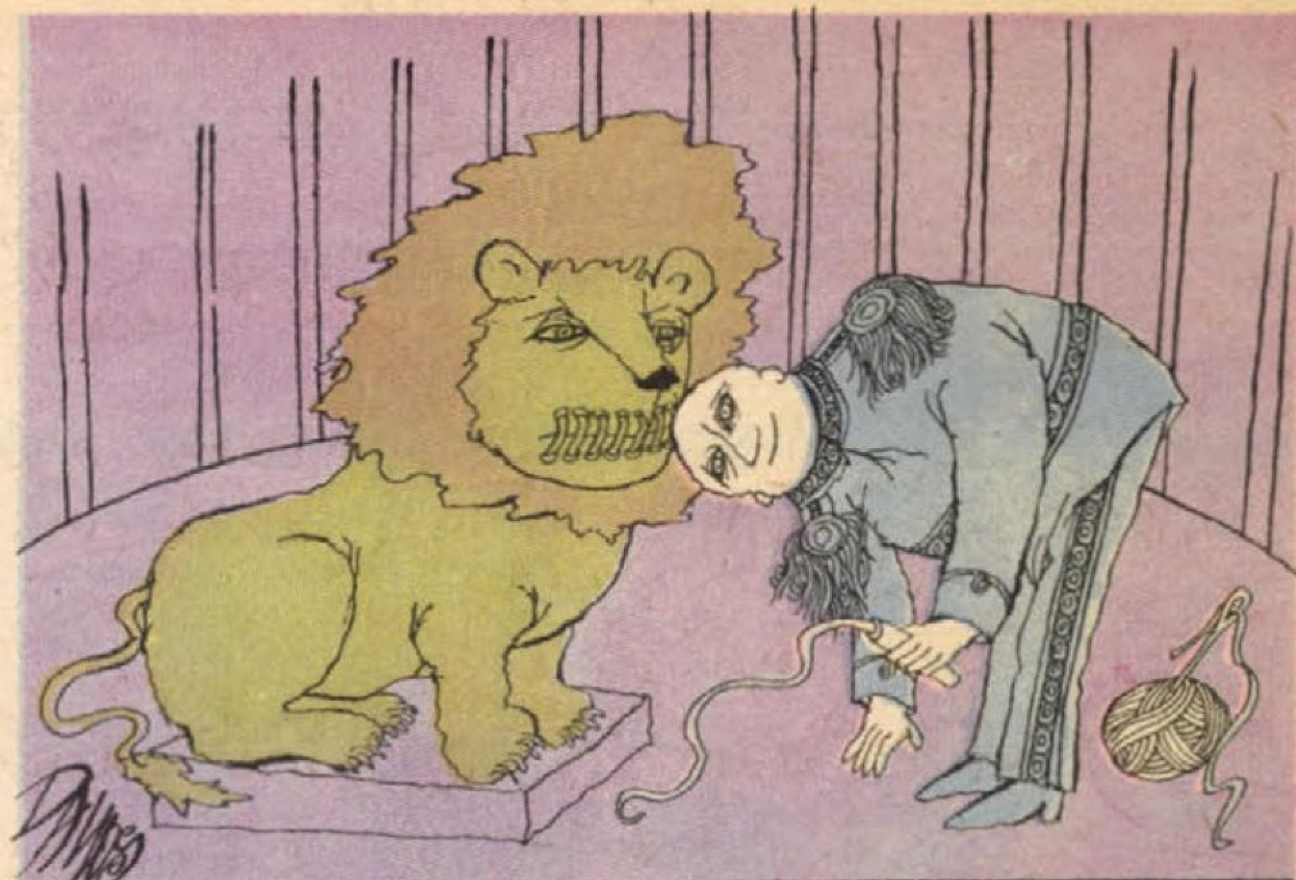
Köszönöm szépen, nem szorít a cipőm! — mondja a legtöbb nő, mire Pipogyi azt kérdezi: vajon szerencsétlenné akarja őt tenni vonakodásával? A hölgy néha megismétli, miszerint nem látja be annak szükségességét, hogy Pipogyi résztvegyen cipője levonásában, mert hiszen ezt mindig maga szokta cselekedni, de legtöbbször már elfogja a parázs a hölgyet, amely az ilyen csendes szobában, ahová csak messziről hallatszik a dunai gőzhajó kürtölése, négyszemközt és félhomályban meglepi a nőket. Enged Pipogyiné is az esdeklő szavaknak, amelyek a szőnyegen térdeplő Pipogyi ajkáról hangzanak, kinyújtja a jobb lábát, persze, oly félénken, mintha tűzbe dugná és imádságot sóhajtva magában, beleegyezik, hogy Pipogyi a cipőzsinórral bíbelődni kezdjen.

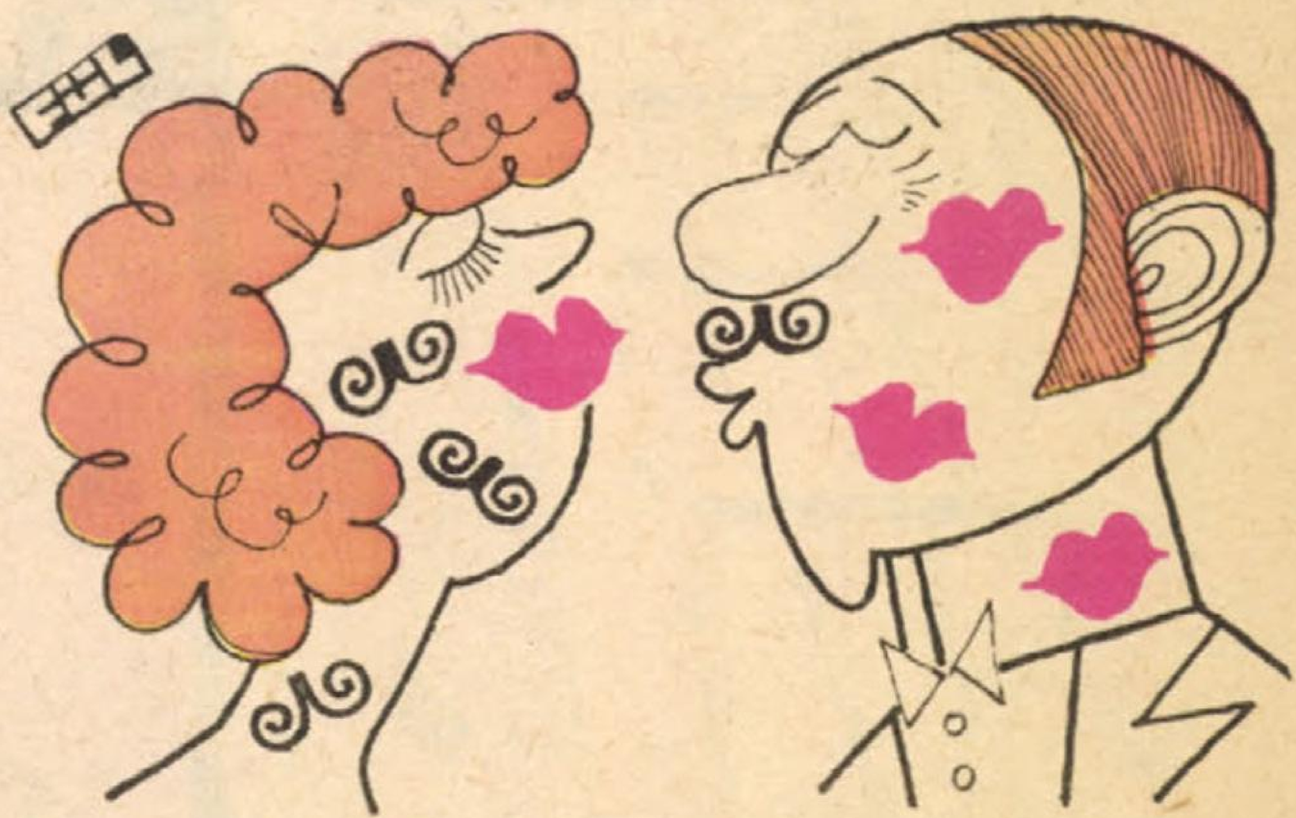
De még egyetlen férfi sem akadt a szálloda fennállása óta, aki a cipőzsinór kifűzésével való feladványt megelégedésre végrehajtotta volna. Pipogyi lesz Bátoriból, amikor egy befűzött női cipővel szemben találja magát. Kivéve, ha maga is suszter az illető. Rövid idő múltán tehát Pipogyiné is kénytelen volt így szólni Pipogyihoz:

— Barátja az erénynek, magát sem alkalmaznám szobaleánynak.

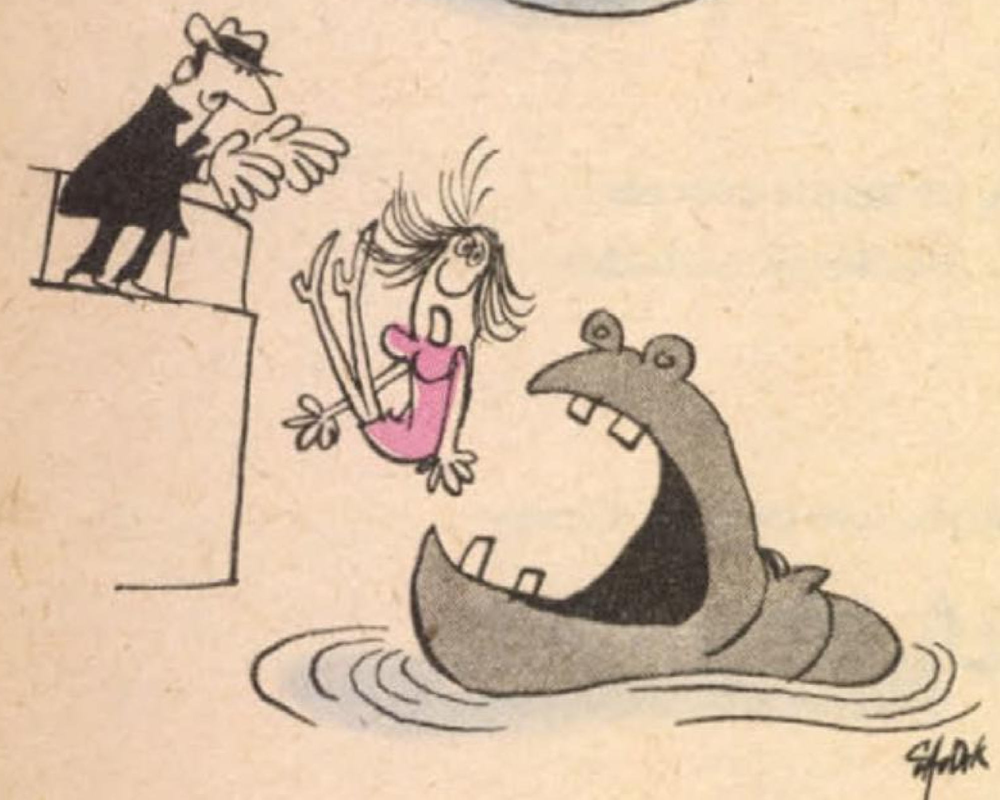

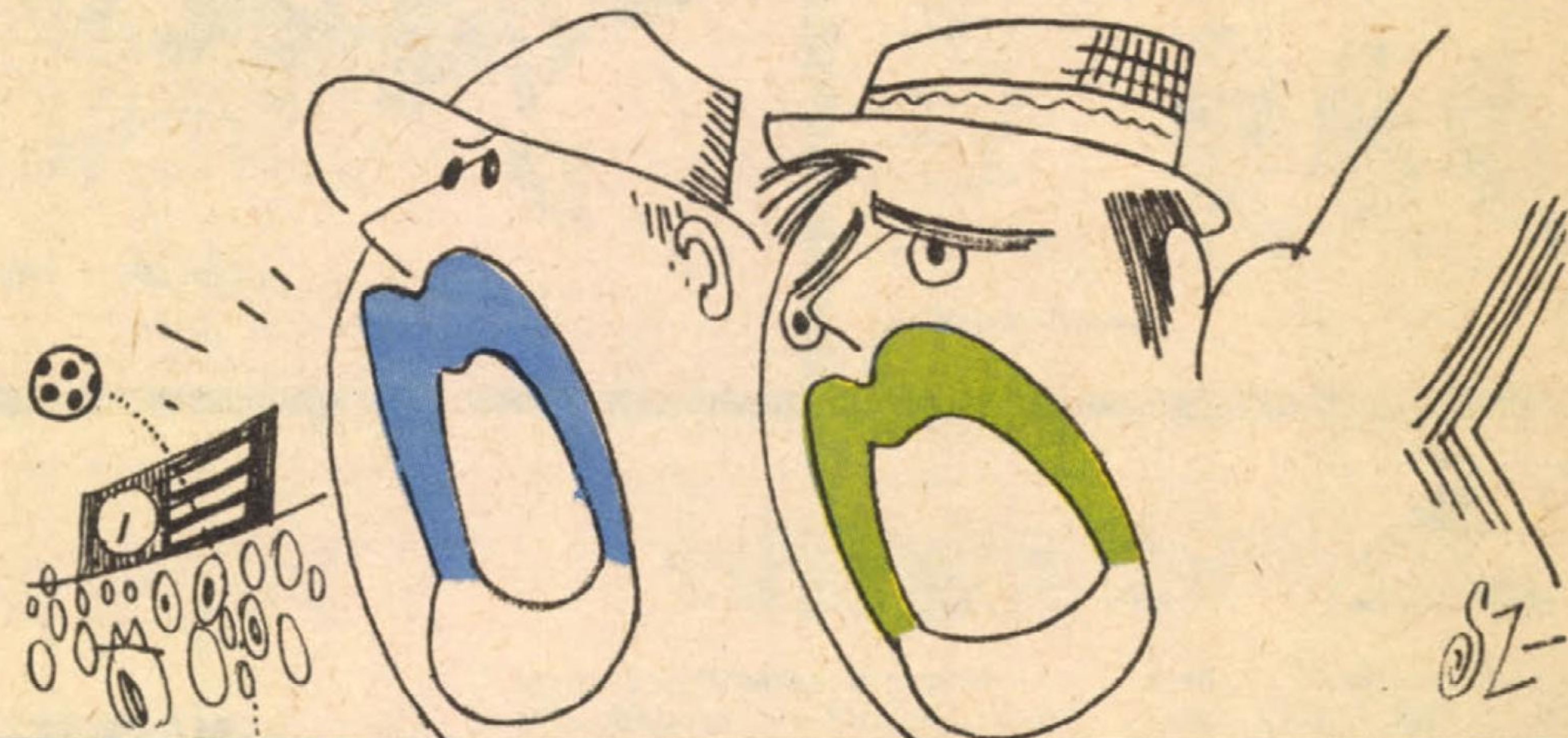

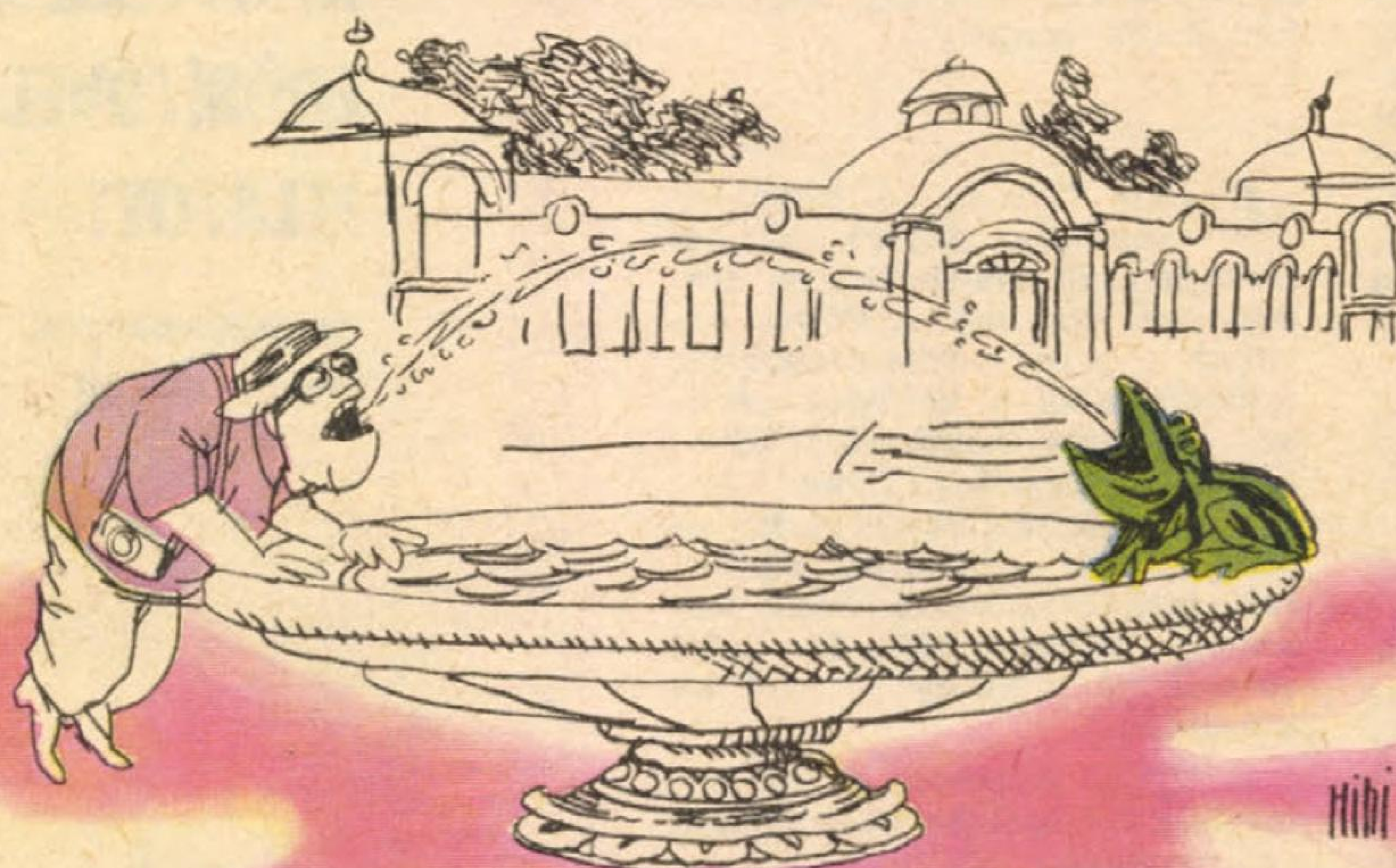

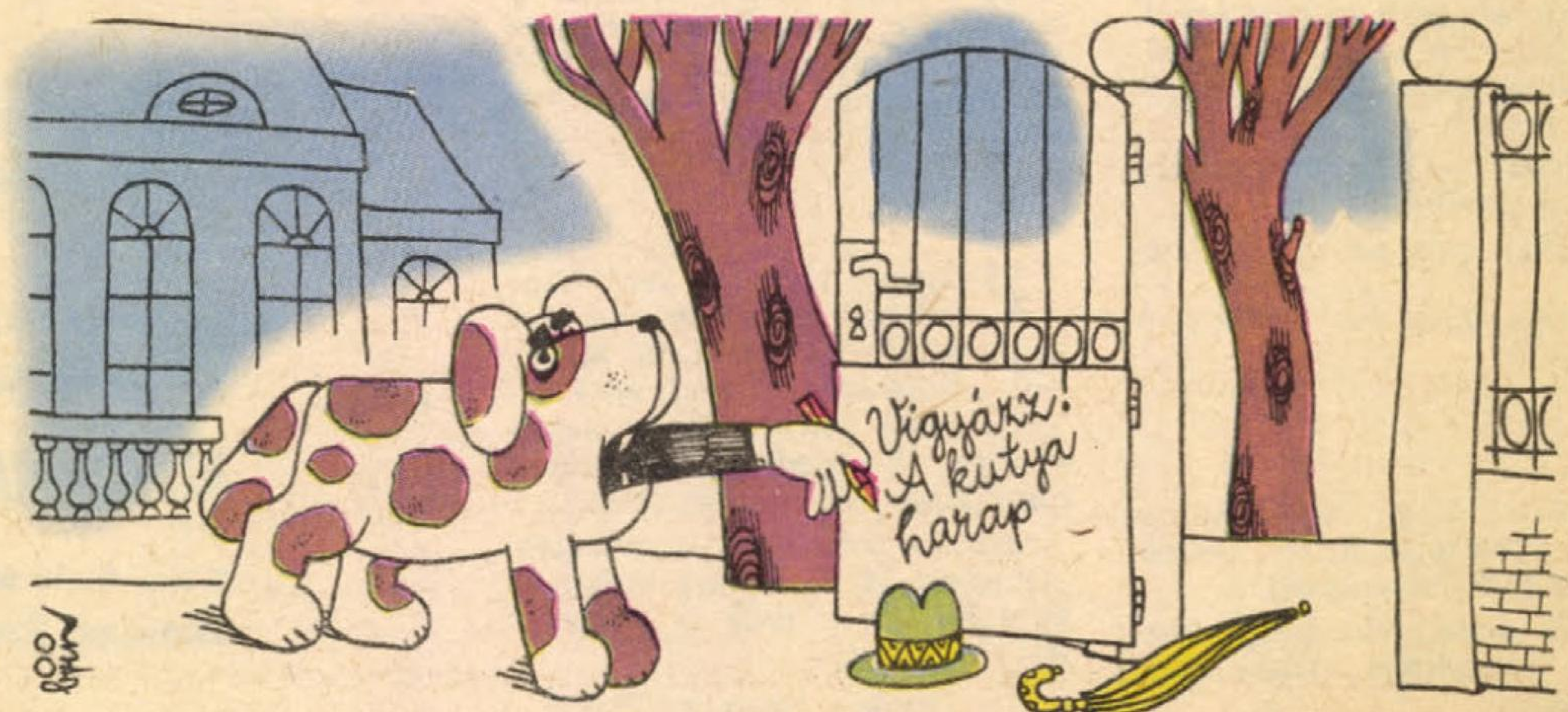

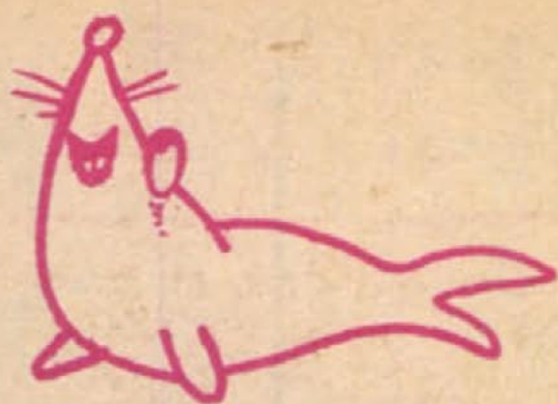

VÁRNAI,
TÓT,
DALLOS,
FÜLÖP,
SZŐR-SZABÓ,
SAJDIK,
HEGEDŰS,
BALÁZS-PIRI

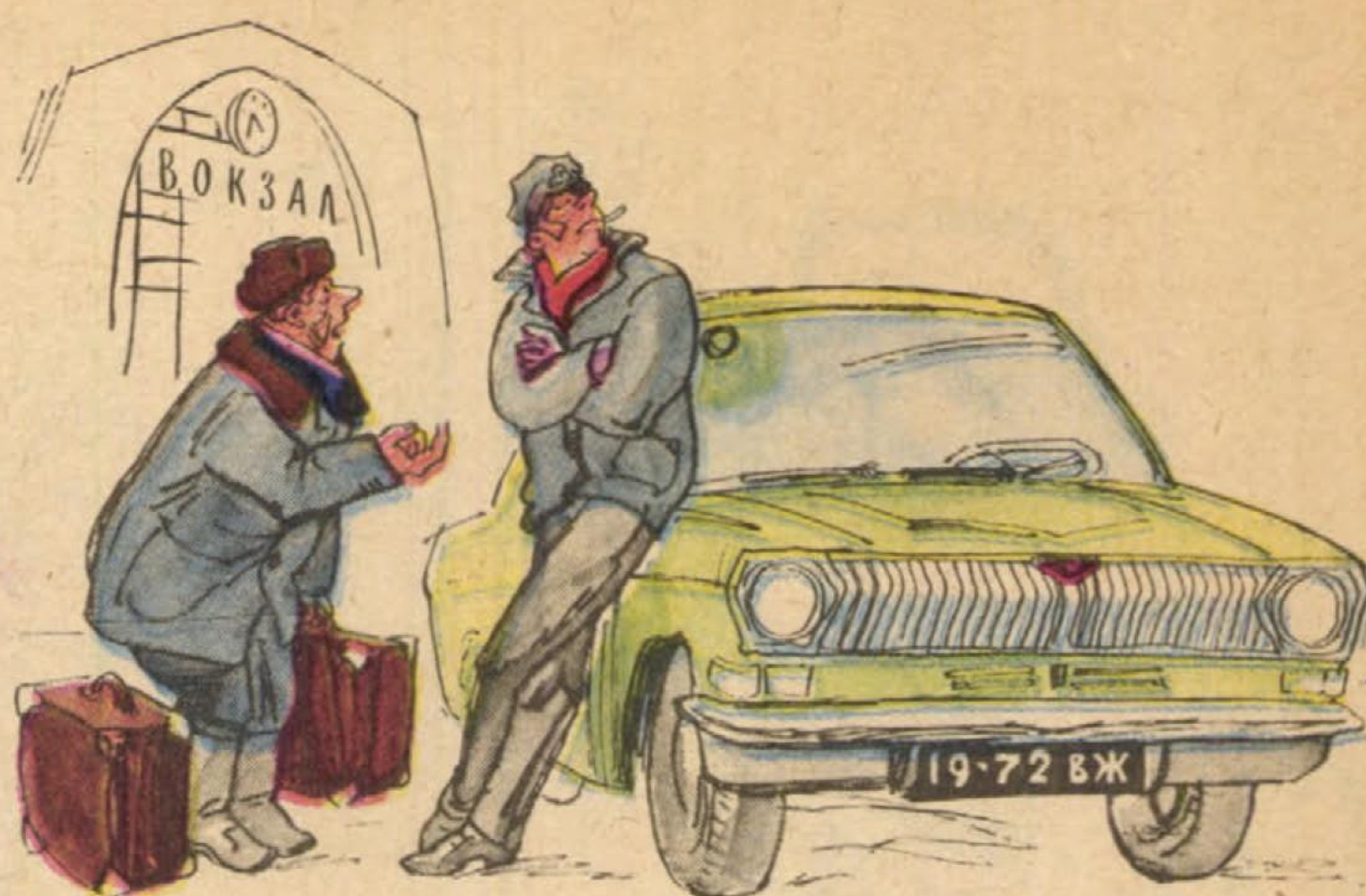
IMPORT HUMOR

A PROTEKCIÓS

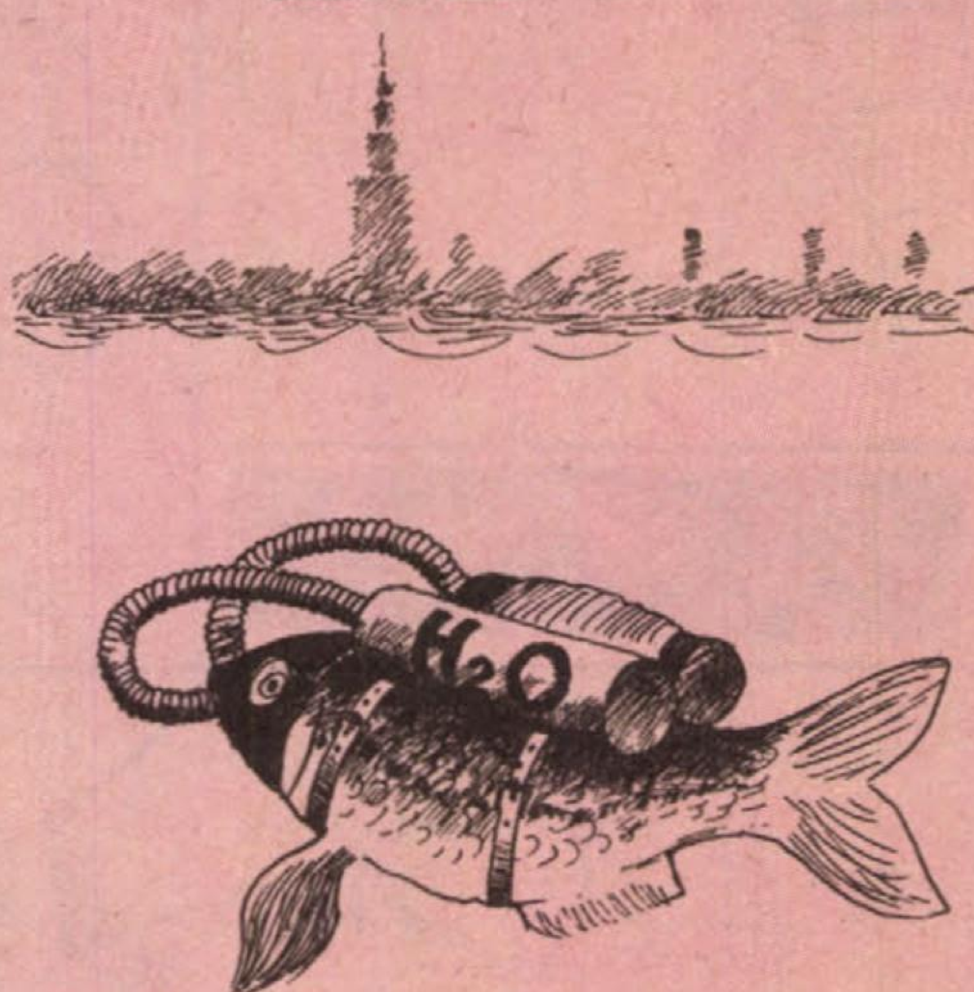
(„Jezs", Belgrád)

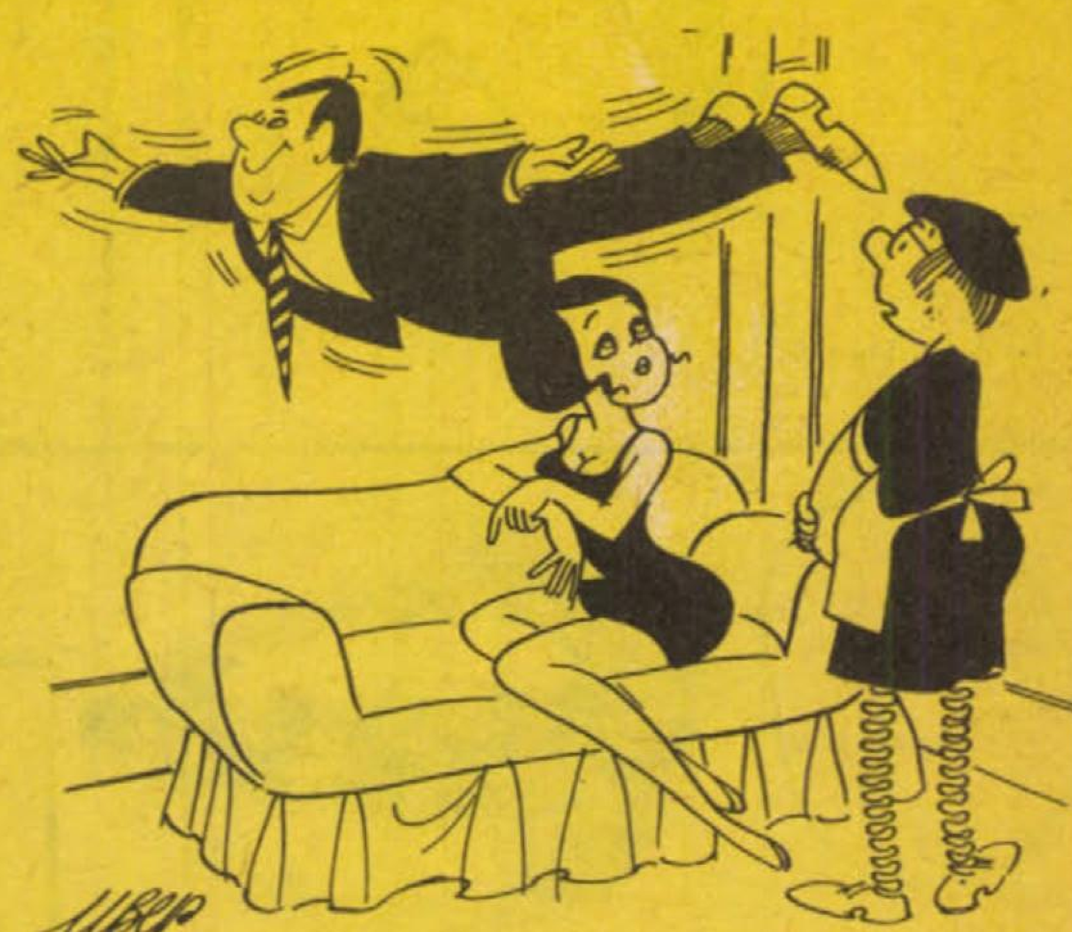
– Gyere vissza traktorosnak! Hajlandó vagyok kilométerpénzt fizetni!

(„Krokodil", Moszkva)

SZENNYEZETT VÍZ

(„Szpilki", Varsó)

– Valahányszor igent mondok neki, szárnyalni kezd a boldogságtól...

(„Ici Paris")

RÉGEN TÖRTÉNT

A ragyogó szépségű Lábass Juci, a régi Király Színház ünnepelt primadonnája, egy estélyen olyan merész kivágású ruhában jelent meg, hogy valamennyi férfinak elakadt a lélegzete. Egy monoklis, idős gavallér kihívóan megkérdezte tőle: „Mondja, kedves művésznő, tulajdonképpen mi tartja vissza a ruháját attól, hogy lehulljon magáról?"

— Két dolog — válaszolta a primadonna —, az én tisztességem, és az ön kora...

*

Karinthy Frigyes vacsorára volt hivatalos egy ügyvéd ismerőséhez, aki műkedvelő komponista lévén, rettentő szerzeményeivel kínozta vendégeit. Ezúttal már a leves mellé eljátszotta legújabb rapszódiáját. Karinthy felugrott az asztal mellől, és lelkesen a szerzőhöz fordult: „Szorítsunk kezet, és csókoljon meg!"

— Miért? — kérdezte álszerényen a „művész".

Karinthy már az ajtóból válaszolt:

— Mert most lát utoljára az életben!...

*

A New York kávéházban egy elhunyt íróról beszélgetett a művésztársaság.

— Két esztendeje, hogy meghalt — sóhajtotta valaki elérzékenyülten.

— Már két esztendeje? Hogy megy az idő! — csodálkozott Nagy Endre. — Alig, hogy elfelejtettük szegényt.

*

Dénes Oszkár, a népszerű komikus, sikeres külföldi turnéja után visszaérkezett Budapestre. Első útja a Pátria kávéház színész-törzsasztalához vezetett, ahol a kollégák azonnal részletes beszámolót követeltek élményeiből. Dénes Oszkár elégedetten mosolygott: — Minden oké. Gyönyörű színházak, kitűnő kollégák, hálás közönség, ragyogó nők. De azért valami mégis hiányzott odakinn külföldön."

— Ugyan micsoda? — kérdezték tőle kollégái kaján örömmel.

— Tudjátok, ha Pesten ilyen tomboló siker után bejövök a kávéházba, a saját szememmel láthatom, amint megpukkadtok az irigységtől. Ez hiányzott nekem. A jó barátok.

*

Fenyvesi Emil, a régi Vígszínház művésze, megróttа barátját, Szekula Jenő tárcaírót: „Nem szégyelled, hogy enynyire lusta vagy? Már a negyvenhez közeledsz, és eddig mindössze két kötetet írtál."

Szekula fölényesen legyintett: „Gondolj Mózesre, aki százhúsz éves korára is csak öt könyvet írt!"

(Andor Leon gyűjtése)

ALKALMI VÉTEL

SÜRGŐSEN ELADÓ!

TÜCSÖK és BOGÁR

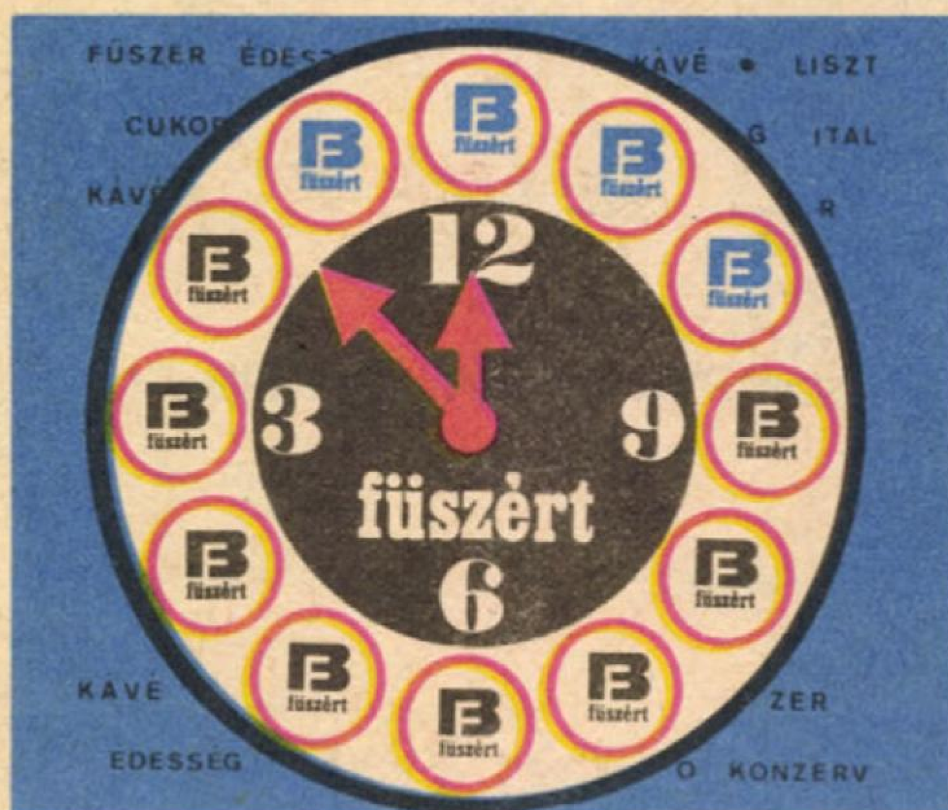
Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Tessék, mire a végére ér az ember, egy l-lel máris gyarapodott a község.

(Schmidt János, kaposvári olvasónk felvételei)

És megáll az idő? Sőt, néha egy kicsit visszafelé is halad...

(A Füszért kártyanaptárát beküldte Vályogos Győző, nyíregyházi olvasónk)

Már a Volánnál is jó munkát végzett.

Ma van az ötödik edzésünk. Napi adagunk 4–6 ezer kilométer futás, kemény gimnasztika. Ha jól dolgoznak, a végén jutalmul labdát is kapnak. Annak

Végre egy kemény alapozás! Persze azért nem szabad túlzásba vinni, fiúk!

(A Petőfi Népe című lapból ollózta Seszner Kálmán, szolnoki olvasónk)

— este 9-kor jelentkezik a Kossuth rádió hullámhosszán Komjáthy György népszerű műsora, a Töltsön egy órát kedvesével

Na, most egymásután, vagy egyszerre?

(A Fejér megyei Hírlapból ollózta Sziklai Artúrné, kislángi olvasónk)

Az ismerősöket pedig ott egye meg a fene!

(Jánoshalmán fényképezte Farkas István)

MÉLTÁNYOS TARIFA

Az amerikai Michigan állam egy nagy autójavítójában – ha hinni lehet a bonni Vorwärts híradásának – ezt a tarifa-táblázatot függesztették ki:

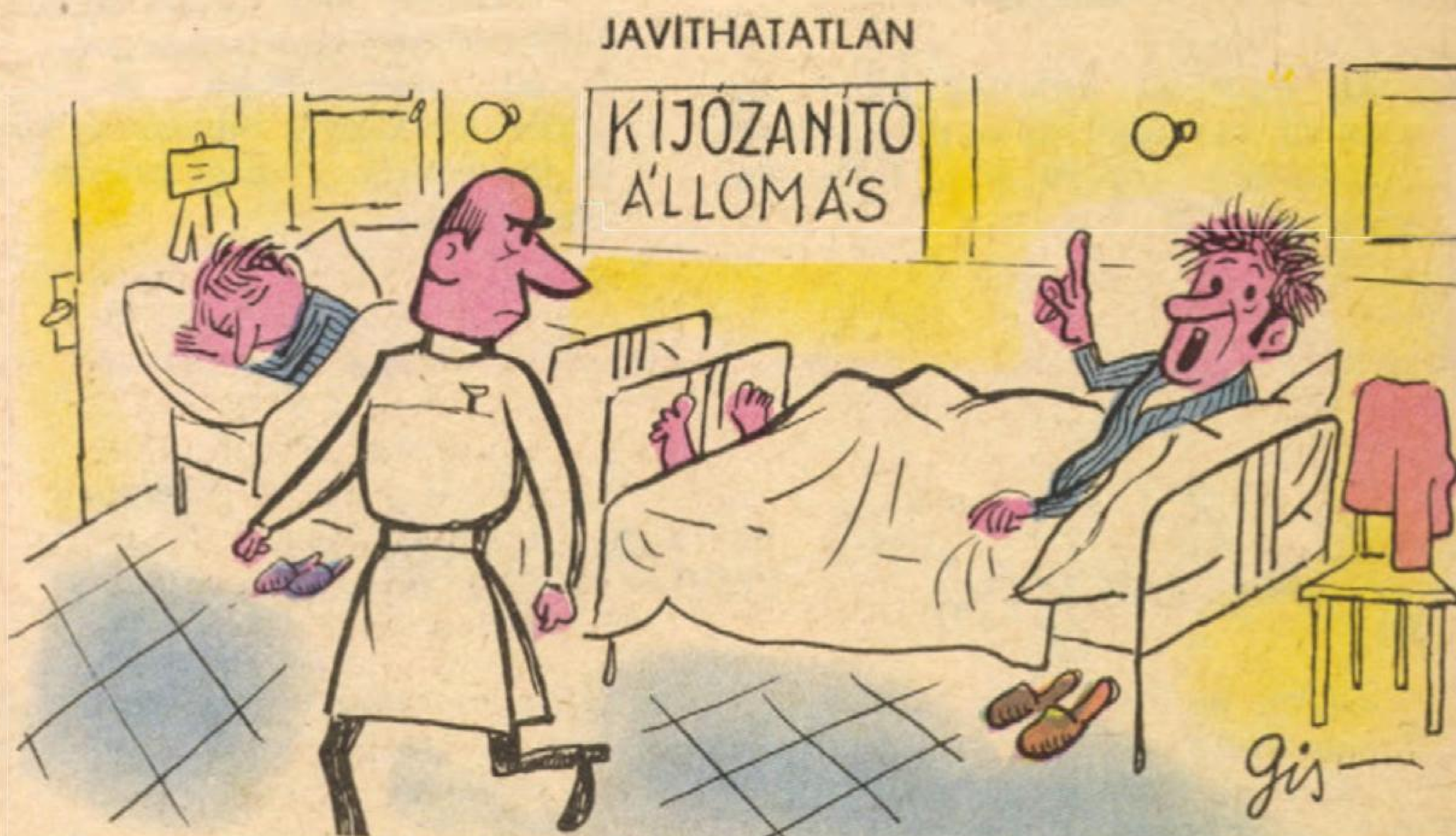
„1. Az Ön kocsiján végzett munkáért óránként 9 dollárt számítunk fel.

2. Ha Ön végig akarja nézni, 12 dollár a díjszabás.

3. Ha Ön is segít elvégezni, óránként 15 dollárt számlázunk.

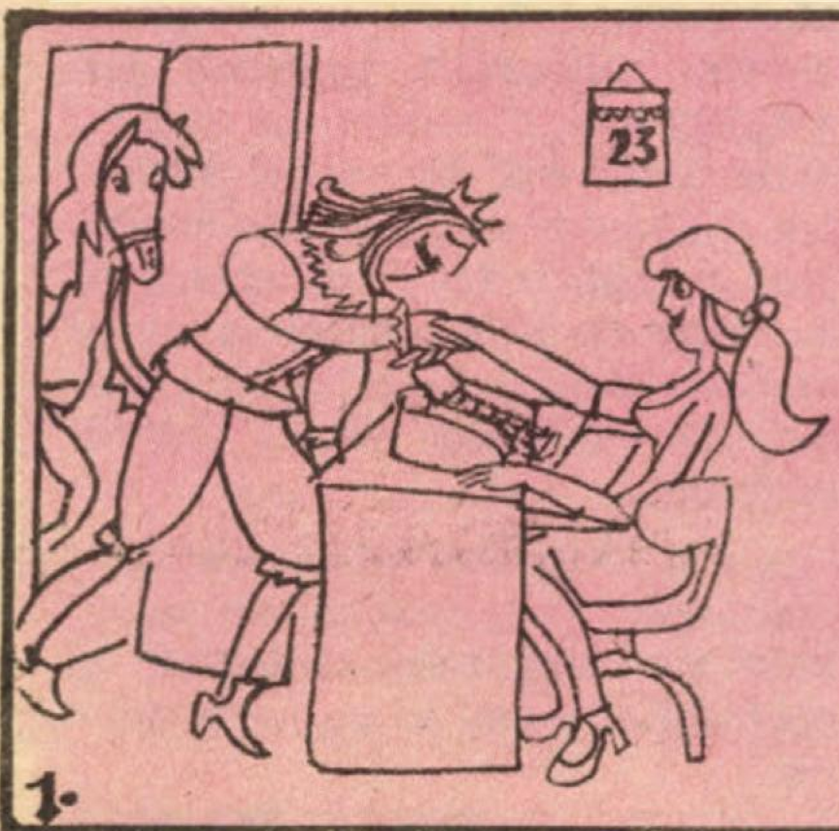
4. Ha Ön irányítja a munkát, 18 dollár órabért tartozik fizetni!"

JAVÍTHATATLAN

– Doktor úr, ne felejtsenek el reggel hétkor felkelteni, akkor nyitják az italboltot.

BIZARR MESE

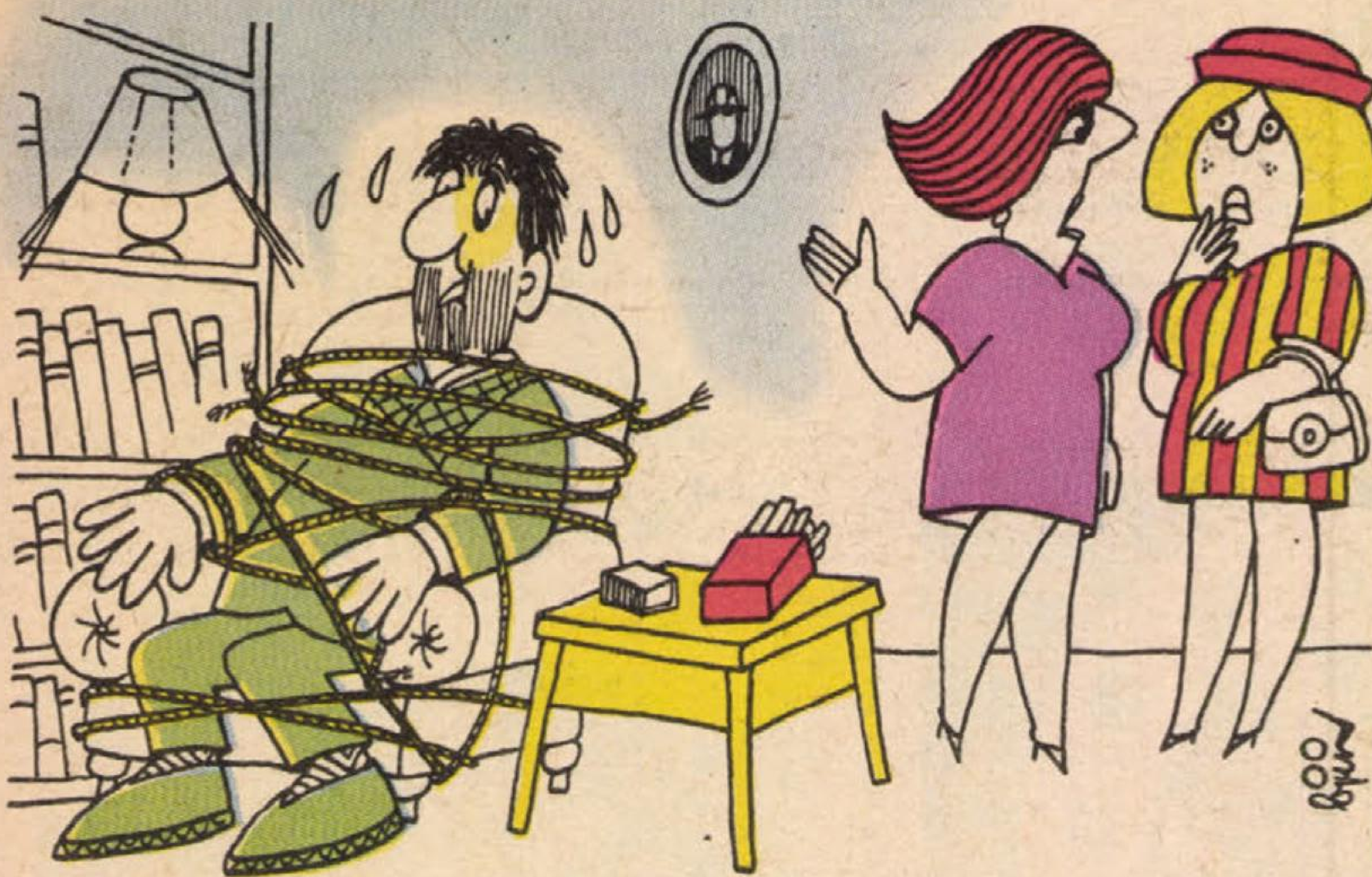

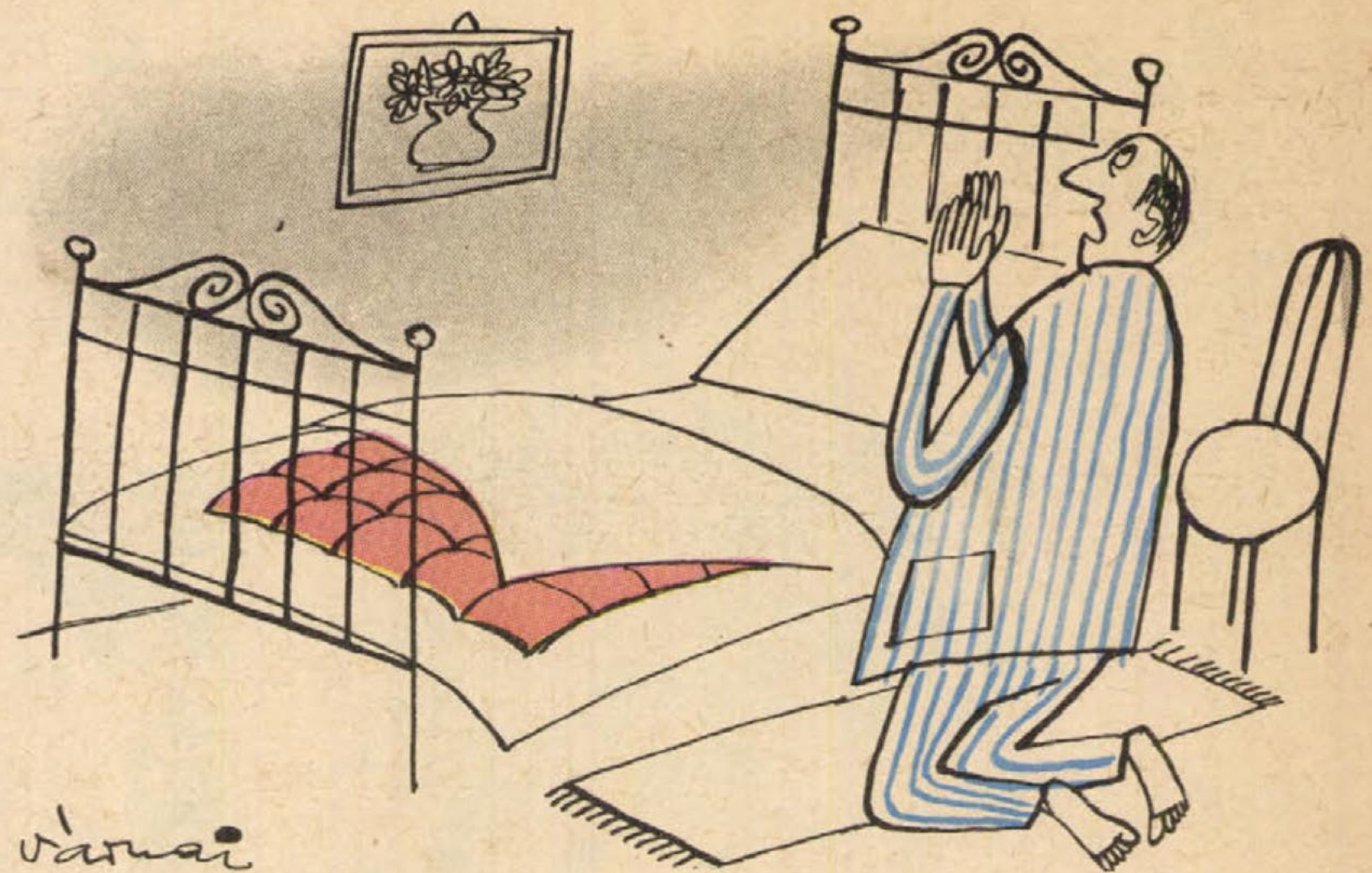
– Bemutatom a nevelőanyámat. Egyelőre nála fogunk lakni!...

KÉTSÉGBEESETT KÍSÉRLET

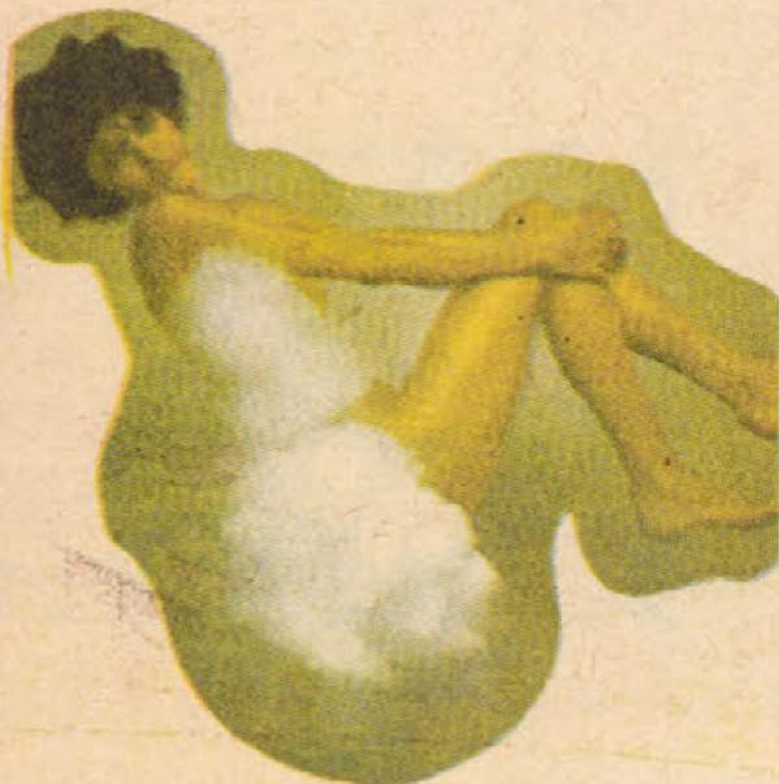
– A férjem elhatározta, hogy leszokik a dohányzásról...

FOHÁSZ

– ... És ne engedd, uram, hogy a Kovácséknak öt találatuk legyen...!

INNEN-ONNAN

Új égitestet fedeztek fel a bochoumi csillagvizsgáló munkatársai. Felvételünk közvetlen a felfedezés után készült.

Új csillag tűnt fel az angol slágerlistán az indiai származású Little Fhater személyében. A művész hosszú és kitartó munkával küzdötte fel magát a szigetországi poplista élére.

Párizsban a kutyatartás után új hóbort hódít. Képünkön az új hobby egyik lelkes követője látható, akinek öröme nem lehet teljes, ugyanis a párizsi prefektúrátus a kis kedvencek után kilóban állapította meg az adót.

DISZNÓÖLÉS PESTEN

Ballagás minden fokon

Megyek az utcán az asszonylányommal, szembe jön egy csinos fiatalasszony. Megállunk, a lányommal megörülnek egymásnak, beszélgetnek előttem ismeretlen valakiről, majd elválunk. Mondom a lányomnak, bemutathattál volna minket egymásnak, olyan kukán álltam, mint, aki szólni se tud. Minek bemutatni, régóta ismered, mondja a lányom, ott voltál, amikor ballagtunk, együtt mentünk a harmadik sorban, egymás kezét fogtuk, van is róla egy fénykép, nem emlékszel?

Most mit mondjak? Elvállaltam, hogy valóban emlékszem, amikor érettségi előtt... S akkor közbevág a lányom, hogy szó sincs érettségiről, ezzel a hölggyel, illetve azzal a kislánnyal, aki hajdan ez a hölgy volt, az általános iskolában járt együtt, s így a nyolcadik osztály után, amikor az általánostól búcsúztak, akkor ballagott együtt. Merthogy nemcsak a középiskolát befejezvén, az érettségi előtt ballag az ember fia-lánya, hanem az általános után is.

Amikor legközelebb egy újabb ifjú, huszonéves hölgyet ismerhettem meg lányomék lakásán, most már nem akartam tudatlannak látszani, és a beszélgetésbe bekapcsolódva az általános iskolai éveket próbáltam felemlegetni, a közös úttörőkirándulásokat, egyebeket, de eredménytelenül, mert az igaz, hogy a hölgy a lányommal annak idején együtt ballagott, de nem az általános iskolában, hanem a gimnáziumban. Mert akkor is ballag a mai ember fia-lánya, s elénekli, hogy „ez út hazámba visszavisz", pedig általában oda visz legkevésbé.

Talán szükségtelen is folytatnom. A legközelebbi ismerős, mert tényleg annak tűnt, nem gimnáziumi társ volt, hanem főiskolai tanulócsoport-társ és természetesen ballagó társ is, egy újabb huszonéves kortárs pedig még a messzi múltba tűnt óvodás évek végén énekelte együtt a lányommal, hogy „Ballag már a vén diák".

A lányomnak vannak hát ballagó társai óvodai, általános iskolai, érettségiző és diplomás fokon. Bölcsődei ballagó társai nincsenek. Csak azért, mert oda nem járt. Én meg sosem tudom hová tenni az ismerős fiatalokat. Igaz, hajdan én csak egy alkalommal ballagtam: érettségi előtt.

A jövőben óvatosabb leszek. Mostanában bölcsődés polgárrá előlépő kisunokám pajtásait jól megjegyzem, s majdan az óvodai ballagásról sok fényképet készítek. Ugyanígy majd az óvodában, meg a felsőbb fokú ballagásokon is. Hogy ne jöjjek majd zavarba unokám ballagó társaival, mint a lányom társainál napról napra előfordul.

A szülőotthontól való búcsúzást csak azért nem örökítettem meg, mert ott még nem ballagtak a pólyások. De ami késik, nem múlik...

Benedek Miklós

FEKETE HUMOR

SZEPERZÉK

SZILÁNKOK

PECH

— Életemben egyszer találtam egy tömött pénztárcát, teli százasokkal, de kisvártatva rájöttem: én vesztettem el.

*

HIÚSÁG

X. felkérte a neves rajzolót, hogy készítsen róla egy szép életrajzot.

*

MAI VÁNDOR

Z. kezébe vette a vándorbotját és beszállt a Zsigulijába.

*

TÖPRENGÉS

— *Ki ébreszti fel a telefonébresztő kisasszonyt?*

*

ÁLLATKERTBEN

Fiatal szerelmespár áll az oroszlán barlangja előtt. A fiú ábrándosan megszólal:

— Látod, szívem, ha nem lennének itt ezek a vacak oroszlánok, beköltözhetnénk.

*

MULATÓS EMBER

— *Éjfél után egy százast ragasztottam a cigány homlokára, de leesett. Ezek a mai ragasztók!...*

*

FANTASZTIKUS

Brahovácz meséli:

— Képzelje, pénteken szombati kenyeret kaptam.

— Ez hogy lehet?

— Múlt szombatit.

*

ELLESETT PÁRBESZÉD

— *Hová siet?*

— *Esküvőm van, déli tizenkettőkor.*

— *Gratulálok.*

— *Felesleges. Én az anyakönyvvezető vagyok.*

G. Sz.

RÉBUSZ

249. rejtvényünk megfejtése:

S EEEEE Z -T

Fogyóeszköz

A 100 forintos díjak nyertesei:
Özv. Darvay Vilmosné, 2330. Dunaharaszti, Attila u. 34.
Vass Sándor, 6800. Hódmezővásárhely, Lenin út 29.
Dr. Rácz Eleméné, 1124. Bp. Pagony u. 7/a.

250. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon — legkésőbb január 29-ig — erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A HÉT KÜLFÖLDI HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

KALIFORNIA
Pénzzavarban volt a sebész, feleslegesen műtötte pácienseit

– Az utolsó paciensem, akinek még megvan a mandulája. De mi lesz azután?

U-VITAMIN

– ... És vitaminból írja fel az egész ábécét!

Felfedezték az „amazonasi óriásokat"

– Micsoda meggondolatlan szülők! Elengedik ezeket az apróságokat egy ekkora erdőbe.

Tengerészlányok

– Azt mondják, minden kikötőben van egy férjed!

EHHEZ SZÓLJ, TÉLAPÓ!

A Daily Mirror utolsó karácsonyi története.

Egy szegény kis öregasszony levelet írt a Télapónak. Minthogy pontos cím nem szerepelt a borítékon, a postahivatalban felbontották a levelet. Ez állt benne: „Kedves Télapó, ötven font lakbérhátralékom van, ha nem fizetek, még karácsony előtt az utcára kerülök. Segíts!"

A postahivatal dolgozói gyors gyűjtést indítottak maguk között és az összegyűlt negyvenöt fontot elküldték a szegény kis öregasszonynak. Postafordultával ott volt a szegény kis öregasszony újabb levele — ismét Télapónak adresszálva: „Kedves Télapó, köszönöm a pénzt, de sajnos öt font hiányzott belőle. Csakis a gonosz postások lophatták ki."

VÁLÓPER

– Önök három heti házasság után be akarják adni a válópert?

– Igen. Eddig a mézeshetek miatt nem jutottunk hozzá.

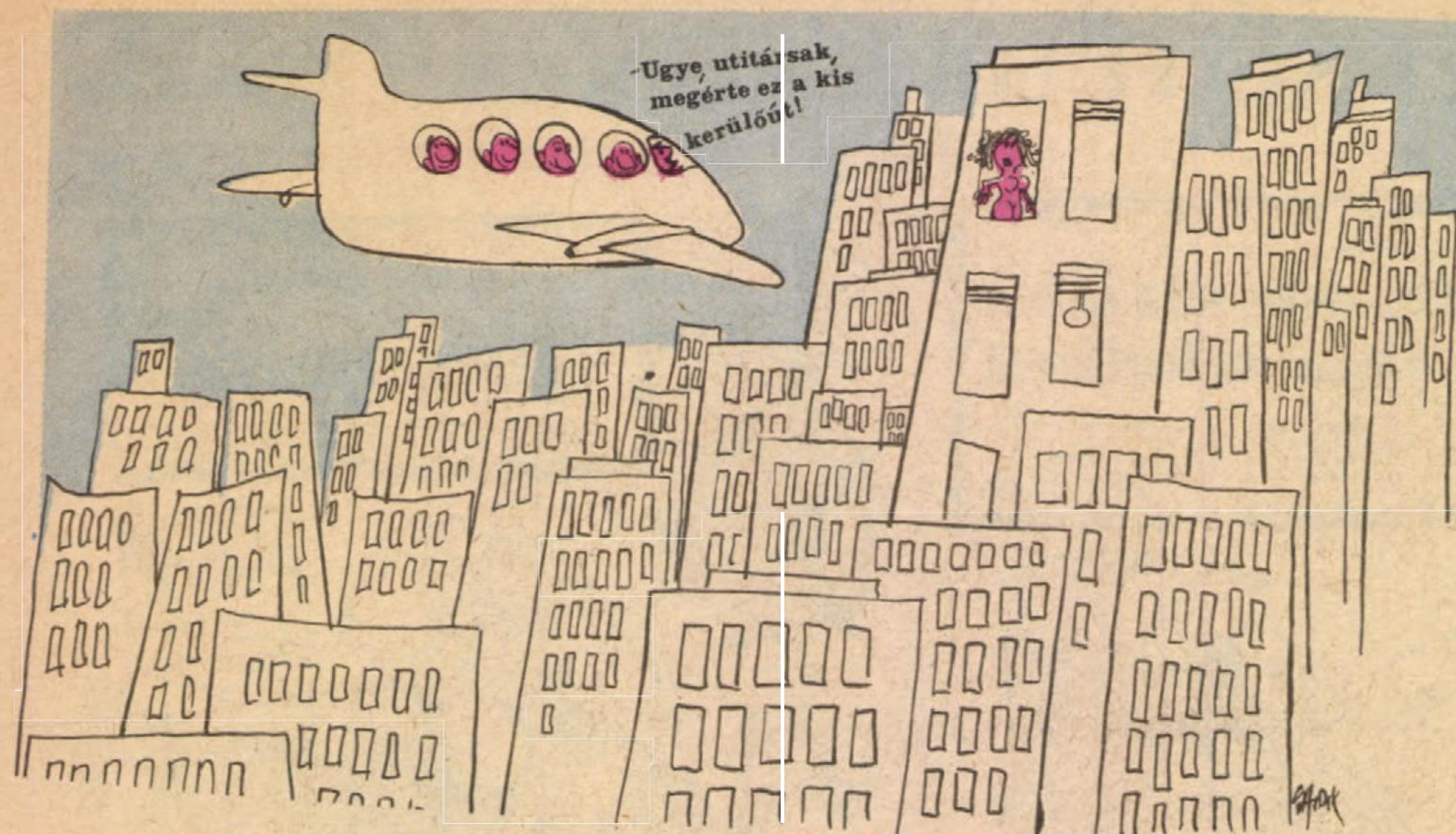
Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

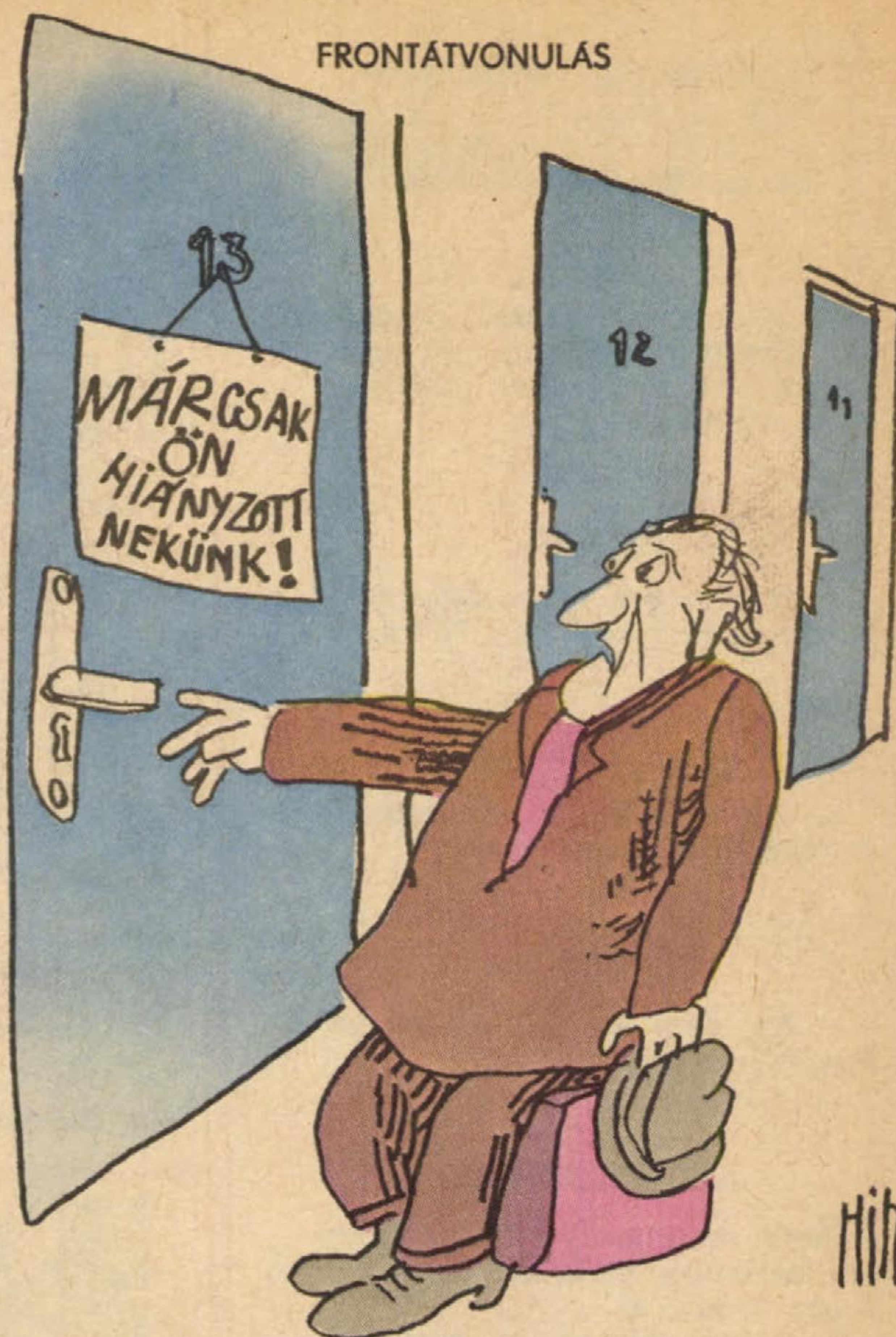
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-04 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

SZOKNYABOLOND PILÓTA

FRONTÁTVONULÁS

tribün

Malfetta városkának úgy hatvanezer lakója van, a Malfetta—Martina Franca mérkőzést mégis mindössze egyetlen (!) szurkoló nézte végig. Kemény hideg volt, szilvakékre fagyott a tribünön, de hűségesen kitartott. A mérkőzés végeztével a huszonkét játékos felsorakozott a pálya közepén, majd a kerítéshez futottak és harsányan megéljenezték a derék rajongót. Aki viszont könnyekre fakadt a meghatottságtól. Hiába, az olaszok a fagypont alatt is olaszok...

Az AS Monaco játékosai küldöttséget menesztettek az elnökséghez és úgy kérték: váltsák le az edzőt. Az elnök elcsodálkozott:

— Dehiszen az edző remek szakember, pompás fickó és nagyszerű cimbora.

— No igen, igen — mondták a játékosok —, de túl jól kártyázik. Az utolsó fillérünket is elnyeri.

Az olasz motoros-szövetség ügyességi versenyt rendezett. Egyetlen feladatot tűztek a résztvevők elé: ki tud több embert elvinni egy robogón? A versenyt a Bevelli család nyerte. Bevelli papa egyszerre huszonkét családtagot zsúfolt parányi Vespájára és úgy tette meg a kitűzött távot. Mindenesetre kemény konkurrencia az olasz autóbuszüzemnek!

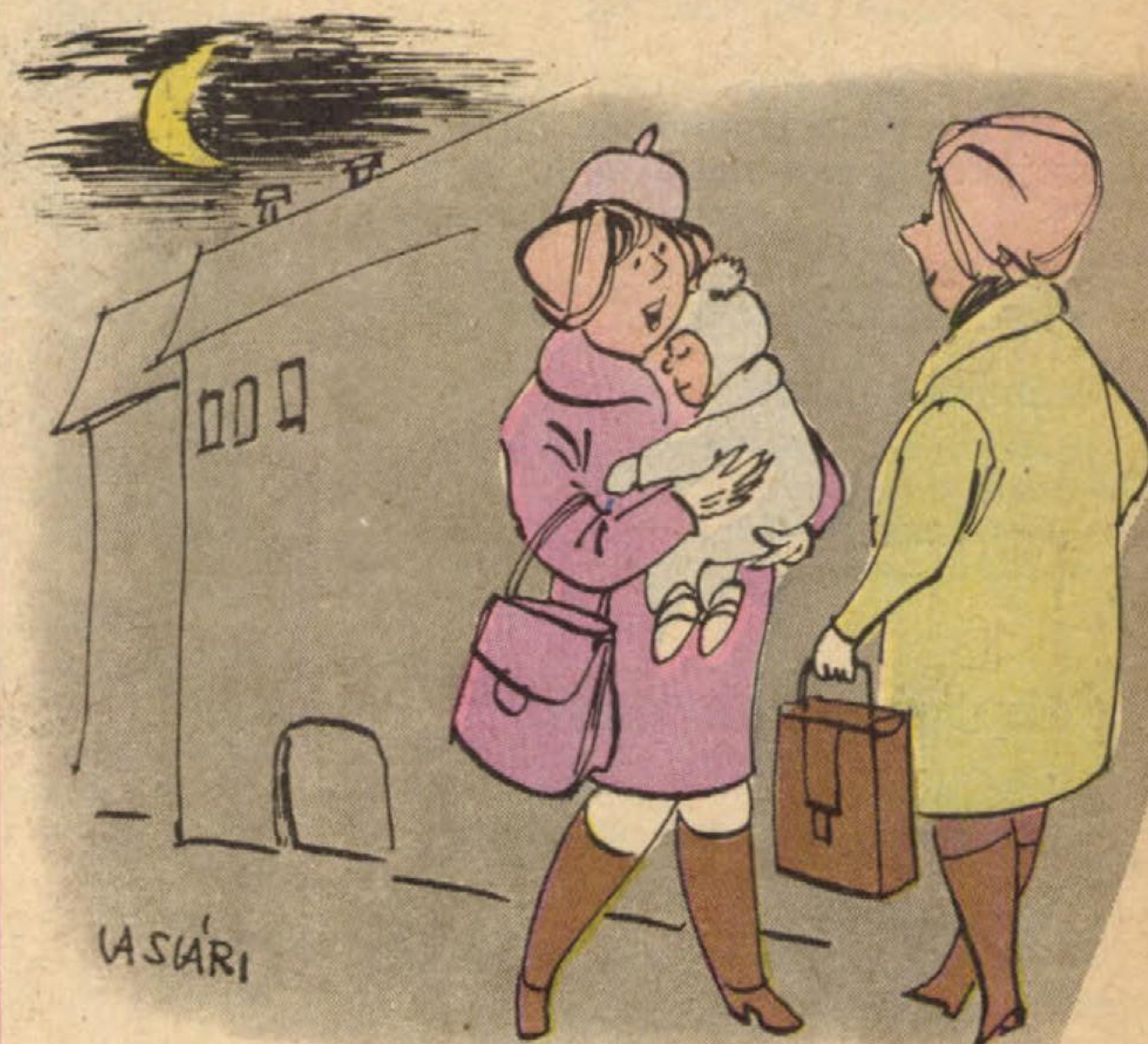
A francia kosárlabda-szövetség oktatófilmet rendelt az Egyesült Államokból, hogy a válogatott tagjai alaposan tanulmányozhassák a játék és az edzés legmodernebb módszereit. A tekercsek megérkeztek, a dollárokat kifizették, a filmet végignézték és csodálkozva látták az utolsó kockák feliratát:

— Made in USA — 1938.

(p. p.)

MAI GYEREK

– Esti tagozaton végzi az óvodát.

nagy emberek kis történetei RÓMEÓ és JÚLIA **nagy emberek kis történetei**

